

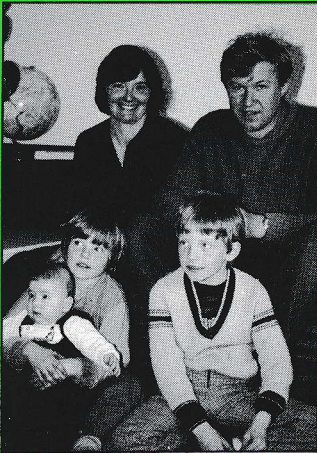
glasilo salezijanske družine

leto 1991

Salezijanski vestnik

številka

4

Fotografija: Mirko Anželj

SALEZIJANSKI VESTNIK 4/91
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Kratochwill, Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od
leta 1904. Po svetu izhaja v 39
izdajah in v 18 jezikih (letna
naklada je preko 10 milijonov
izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je
Vestnik vez med člani salezijan-
ske družine. Izhaja štirikrat
letno. Obvešča o življenju sale-
zijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar vsa-
komur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki
nam pomaga pri kritju stroškov.

UREDNIK VAM

Zive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat' dan, da koder sonce hodi, prepri bo iz sveta pregnan, ko rojak prost bo vsak, ne urag, le sosed bo mejak!"
Republika Slovenija, moja ljuba domovina, Bog živi te!
Bog daj, da bi vedno lahko uzklíkali z ljubeznijo: Bog -
Mati - Domovina (Cankar). Storimo vse, da bo povsod zavladal mir, kajti "blagor tistim, ki delajo za mir, ker bodo postali božji otroci" (Mt 5,9).

Veliko reči se je zgodilo: prenovili smo lursko votlino, odprli nov dom inšpektorije, nekajkrat na Rakovniku praznovali, slovesno proslavili začetek Gimnazije Želimiže, skupina don Boskovih prijateljev in sotrudnikov se je zbrala na letno srečanje. Prav to vejo salezijanske družine bi radi poživili. Don Bosko je tako široko zasnoval svojo dejavnost, da je moral pritegniti veliko ljudi, vseh stanov in starosti, da je lahko Cerkvi in človeštvu pomagal kot vzgojitelj mladine.

Radi bi poživili molitveno gibanje za duhovne poklice, ki naj postane Salezijansko združenje molivcev za duhovne poklice. To je veliko dejanje ljubezni in dragocen prispevek, ki ga damo za rast božjega kraljestva na zemlji. Vabimo predvsem družine, da se odločijo za ta apostolat. Vsak član bo dobil poseben vpisni kartonček z mislimi, napotili in molitvami.

V Prilogi se nam predstavlja salezijanska veja don Boskovih prostovoljk, to je ustanova, ki živi evangelij sredi sveta. Mnoga dekleta se čutijo poklicane k poglobljenemu krščanskemu življenju, pa ne v redovni skupnosti. Tu je priložnost, da so v nesebični službi Boga in ljudi, pa hkrati sredi sveta, pri svojem poklicnem delu. Če Bog katero kliče, če se želi katera seznaniti s to ustanovo, naj sporoči (Sal. inšpektorat, Rakovniška 6, 61108 Ljubljana).

Za nami je misijonski kongres in številne misijonske tombole. Vse to nas je navdušilo, predvsem mlade, da bi poživili misijonsko prizadevanje v domovini, da bi ustvarili živa občestva, ki bi bila sposobna porajati nove misijonske poklice.

In še razveseljiva novica, upamo, da je lastovka, ki naznanja pomlad. Vrnili so nam zavod v Veržeju, Marijanišče, ki je takrat padel prvi, poln življenja in dejavnosti; sedaj se zapuščen in brez življenja vrača k nam. Vendar znamenje, da bo temu sledilo še kaj obetavnega.

In še marsikaj boste našli v tej številki Vestnika, ki vam ponovno prinaša zagotovilo našega spomina pri Mariji Pomočnici in lepe pozdrave z najboljšimi željami najprej za naš veliki praznik Brezmadežne, potem za doživetje božične skrivnosti in za srečen start v novo leto!

Tone Ciglar

ZAČETI MORAMO NA PRAVEM MESTU

Da bi vse to izboljšali, je treba najti način, kako spremeniti ljudi, kajti le tako se bo lahko prenovila tudi družbena struktura. Toda človeško naravo je možno spremeniti le z močno vero. Začeti moramo na pravem mestu. Sami si moramo naložiti spremembe, ki bi jih želeli videti pri drugih.

Jezus pravi: "Vi ste luč sveta!" Te besede danes veljajo vsem kristjanom, še posebej pa tistim, ki smo poklicani, da dajemo ljudem različnih družbenih slojev, s katerimi delimo usodo življenja v svetu, smisel za harmonijo in lepoto človeškega življenja, ki je toliko večje in lepše, kolikor bolj je odprto Bogu.

Vsak trenutek se moramo zavedati, da smo prav mi poklicani, da izvršujemo odrešenje za ljudi našega časa. Dokazujmo, da časne stvarnosti, ki jih živimo v luči evangelija, lahko oživljajo in dvigajo našo družbo. Zgledujmo se po apostolu Pavlu. Učinkovitost njegovega apostolata ni v visokosti besede ali modrosti, ampak v življenju, ki se povsem opira na evangelij in se sklada s križanim Kristusom. Samo tako je kristjan sol, ki preobraža svet, in luč, ki ga razsvetljuje.

Naša velika naloga je, da postanemo kakor mesto na gori, ki se vidi od vsepovsod, da bodo ljudje, ki živijo z nami, doživljali božjo dobroto po naši dobroti in božjo ljubezen po naši ljubezni. Naše posvečeno življenje moramo čimbolj dejavno vključevati v svoje družbeno in kulturno okolje z vsemi značilnostmi.

V don Boskovem duhu, s pogumom in ustvarjalnostjo živimo sedanost in z zaupanjem v Božjo pomoč gledajmo v prihodnost!

DBP

Zdi se, da današnja družbo vse manj vnema ljubezen do Kristusa, vse bolj pa se krepijo sile, ki nas lahko ujamejo in zaslužnijo slabemu in se v njih izgubimo. Velikokrat smo potem slepi in gluhi za tako stanje svoje duše in drugih ljudi. Tako ne opazimo stiske množice nezadovoljnih, brezposelnih, brezdomcev, buguncev. Gluhi in otopeli postajamo za grozote vojne in nesmiselnega sovraštva, ki kriči po rešitvi. Človek se je redkokdaj čutil tako negotovega, nemočnega kot v našem času in ob dogajanjih, ki jih ne more več obvladati.

BANOVINSKO VZGAJALIŠČE NA SELU

Selo pri Ljubljani (Moste), nekdanja kobilarna, je bilo v letih 1936 - 1945 Deško banovinsko vzgajališče, ki so ga vodili salezijanci kot vzgojitelji. To je bilo devet let trdega dela in čudovitih vzgojnih doživetij. "Bil sem presrečen, da sem se tukaj izučil za krojaškega mojstra. Bilo je to kvalitetno učenje, kot ga zlepa ne bo več, na vseh področjih. Gledalo se je na kvaliteto dela."

Ne samo pričevanje g. Jožeta Janežiča, izvrstnega krojaškega mojstra, ampak tudi mnogih drugih, ki jih ni pobrala vojna (veliko jih je), se pričevanja ujemajo v tem, da so se v času bivanja na Selu za življenje veliko naučili, pa naj so bili tja poslani (z ukrepom za prevzgojo), ali pa so tam bili kot redni učenci obrtnih šol kot g. Jože.

"V družini (blizu Novega mesta) nas je bilo osem otrok. Ko sem bil star 13 let, nam je umrl oče. Sklenil sem, da ne bom delal v gozdu. Rad bi se izučil za krojača, saj za študij ni bilo sredstev. V domačem kraju pa sem bil zaradi razmer primoran, da sem poskušal tri mesece z mizarstvom. Vendar sem v glavnem delal na polju in pri živini, le ob hudem dežju kaj v delavnici. Tako nisem vedel, ali sem hlapec ali pastir. Potem mi je nekdo rekel, naj poskusim na Rakovnici pri salezijancih, ki spre-

jemajo take. Za 1. novembra 1941 je prišel odgovor. Kot 14-leten fantič sem prispel na Selo. Sprejel me je krojaški mojster g. Janko Božič. To, kar sem našel tukaj, je presegalo vsa moja pričakovanja. Zdelo se mi je, kot da je en sam praznik. Prvo presenečenje sem doživel že kar prvi dan. Po kosilu sem šel v delavnico in začel nekaj delati, kar me 'zaloti' mojster Božič, ki me je pri priči nagnal na dvorišče brcat žogo, češ, da mladi moramo veliko igrati

in se gibati. Kaj takega si še v sanjah ne bi mogel predstavljati. Torej ne bo treba samo delati, čas bo tudi za igro in še za druge dejavnosti."

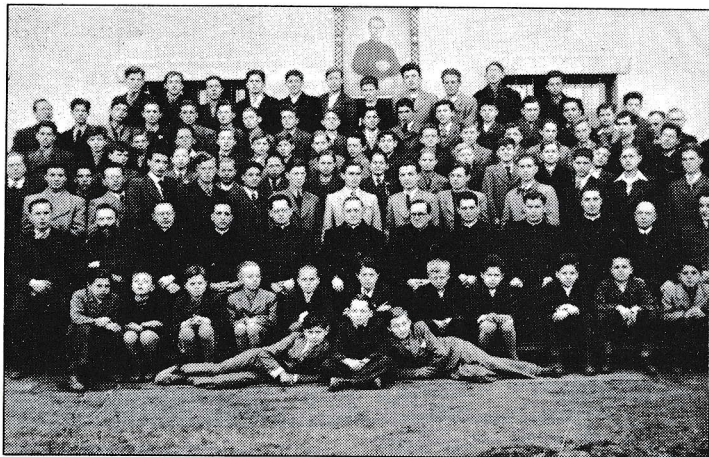
Tako je spoznaval salezijsko vzgojno ustanovo. Predvsem je občudoval očetovsko dobroto ravnatelja g. Volčiča. Zagledan pa je bil predvsem v svojega prvega učitelja in mojstra g. Božiča. "G. Božič je bil zagrizen krojač. Bil je strog, toda dober. Ni prenesel lenuharjenja. Zaradi tega so

ga nekateri imeli v želodcu. Da pa smo ga imeli radi, se je videlo takrat, ko so ga odpeljali Nemci in smo vsi jokali. Čutili smo, da se žrtvuje za nas."

Salezijanci so se tukaj preizkušali s svojo vzgojno metodo preventivnega sistema: to so odnosi ljubeznivosti, prijateljstva in zaupanja. V zavodu so živeli v sožitju fantje, ki so bili tja poslani z dekretom, da bi se v procesu prevzgoje poboljšali, in fantje, ki so tja prišli redno učiti se v obrtne šole. G. Jože nadaljuje: "Da smo v zavodu različni, sploh nisem opazil. Čudno se mi je zdelo le to, da so govorili, da je pobegnil ta in ta, da je zopet drugi izginil in da so koga poslali. Nekateri so bili res barabice. Vendar se sploh ni videlo, da je to poboljševalnica. To sem zvedel šele čez dve leti. Predstojniki so bili do vseh enaki in smo bili praktično vsi skupaj."

Življenje je bilo pestro in razgibano kljub vojni, ki je vstopila tudi v zavod (npr. Italijani). Ne samo igra med

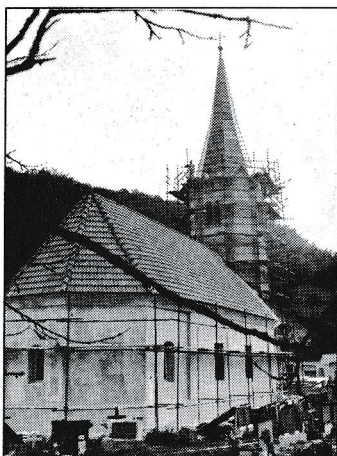
odmori, bila je tudi vrsta drugih dejavnosti. "Nikoli mi ni bilo dolgčas. Spominjam se, da sem šel za božič domov; pa nisem zdržal doma, že naslednji dan sem se vrnil. Pri pihalni godbi sem igral trobento, vadil sem harmonij. Počutil sem se zelo dobro in bil sem zadovoljen."

Konec vojne je prinesel toliko nepredvidenih stvari. Mnogi mladi fantje, ki so se bili pravkar izučili za koristno življenje, so popadali. "Maja leta 1945 sem z mnogimi drugimi bežal na Koroško. V Kranj smo prišli

osmega zjutraj in potem naprej čez Ljubelj. Bil sem vrnjen med prvimi; ti so doma občutili najbolj besno sovraštvo. Križev pot se je začel v Kranju, nadaljeval čez Primskovo proti Šentvidu. Kjer je danes Motel Medno, smo sestradani počivali. Nikdar ne bi verjal, da človek lahko je travo kot živina. V Šentvidu sem bil v prostoru, od koder so odvažali v smrt. Zaradi črevesnega tifusa sem ležal na tleh v kotu, kjer me v gneči niso opazili. Tako sem dočkal amnestijo in se rešil iz pekla."

Z veseljem in zadovoljstvom se spominja tistih let 1941-1945, ki so bila odločilna za vse življenje. Prav zaradi tega je pripravljen poiskati razkropljene tovariše iz tistih let, da bi skupaj obnovili spomine in morda kot skupina don Boskovih bivših gojencev pričevala za čudovite stvari, ki so jih bili deležni v zavodu Selo, ko so se pripravljali na zrelo življenje.

LOG

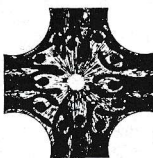
PRENOVA PODRUŽNE CERKVE

Kakor v toliko krajih širom po Sloveniji so se tudi vaščani iz Loga pri Boštanju na Dolenjskem temeljito lotili obnove svoje čer 400 let stare podružnične cerkve Najdenja sv. križa. Cerkev je Ložanom zelo draga, kajti v njej hranijo kip Marije Pomočnice iz salezijanskega zavoda na Radni. Marija z Radne je na Logu že od leta 1941.

Prenovili so praktično vse: zvonik, streho, fasado, strop in vso notranjščino. Med delom so odkrili nekaj fresk, za katere umetnostni zgodovinar Marjan Zadnikar meni, da so iz leta 1460. Ljudje, zlasti domačini, pri delu ogromno pomagajo. Najbolj zagreti so bivši oratorijanci z Radne. Dela bi radi končali do misijona, ki ga bo župnija obhajala v prihodnjem postnem času. Že naprej se zahvaljujejo za vsakršno pomoč. LMc

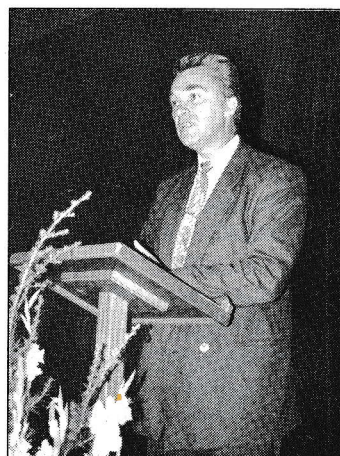
ŽELIMLJE

INAUGURACIJA GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Večletno delo slezijancev v Želimljem (leta 1966) je z začetkom pouka v šolskem letu 1991/92 stopilo na novo pot, ki pa je hkrati že stara in vhojena pot za salezijance po svetu. Salezijanski inšpektorat je v prostorih salezijanskega zavoda v Želimljem ustanovil Gimnazijo Želimlje in tako odprl to šolsko leto vrata vsem, fantom in dekletom, ki si želijo temeljite izobrazbe in dobrih medčloveških odnosov.

Obnovitev šolstva, pred vojno tako žive salezijanske dejavnosti pri nas, smo proslavili v ponedeljek, 7. oktobra. Poleg gostiteljev skupaj z inšpektorjem g. Stnislavom Hočevanjem so se slovesnosti udeležili predstavniki Cerkve in Republike Slovenije. G. nad-

škof dr. Alojzij Šuštar je v nagovoru nakazal potrebnost in upravičenost cerkvenih šol in izrazil svojo pripravljenost, da pomaga tej šoli k uspešnemu delu. Minister Republike Slovenije za šolstvo in šport dr. Peter Vencelj je tej šoli začel, da bi vzgajala za nove odnose, ki bodo pripomogli k preobrazbi mlade slovenske države. Tu so bili še drugi predstavniki oblasti, ravnatelji šol doma in v zamejstvu, predstavniki Cerkve na Slovenskem ter višjih redovnih predstojni-

kov, predstavniki staršev, profesorji ter dijaki sami. Dijaki so prireditev okrasili s svojimi nastopi.

Ob tej priložnosti je ravnatelj gimnazije mag. Marjan Kuralt nakazal tudi želje za prihodnost ter težave, s katerimi se srečuje ta mlada ustanova že danes. Kljub uradnemu priznanju gimnazije in obljubam o podpori se šola vzdržuje popolnoma iz prispevkov staršev, brezplačnim delom salezijancev ter pomočjo dobrotnikov, ki jim dobra šola in vzgoja po salezijanskih načelih kaj pomenita. Zato naj velja iskrena zahvala tako dijakom kot salezijancev vsem, ki pripomorete, da lahko Gimnazija Želimlje živi in dela v dobro mladih in vse slovenske družbe.

Janez

RADLJE

SVETI PRIMOŽ POD KOPAMI

Pod Kopami, na severnem pobočju Pohorja, se razgleduje naselje Primož s svojo župnijsko cerkvijo sv. Primoža. Župnijo že nekaj let soupravlja župnik iz Vuzenice. Ob cerkvi je župnišče, ki ga je pred 150-imi leti dal graditi škof Slomšek, takrat nadžupnik v Vuzenici.

Ta prostor je kmalu po prihodu sester HMP v Radlje pritegnil našo pozornost, da bi v tem mirnem kraju pomagale mladim iz dravske doline k duhovnemu napredku. Tu se ob pomoči župnika Ernesta Berložnika zbiramo že tri leta za

duhovne vaje, obnove in počitnice, z dekleti, birmanci in mladimi. Kar premalo je prostih dni, da bi prišli vsi na vrsto.

Med počitnicami je tu še posebno živahno. Tem, ki hišo napolnijo za skupno bivanje, se čez dan pridružijo še otroci iz bližnjih zaselkov. Ob molitvi, igri, ročnem delu in čudovitih sprehodih se učimo velikih vrednot krščanskega življenja. Letošnje letovanje pa je pomagalo mladim pozabiti na vojni strah, ki so ga doživljali prve dni počitnic.

Dekleta so imenovala ta

dom "hišo sonca in veselja", škof dr. Kramberger pa je v juniju ob birmi dejal, da je to "Slomškov dom, dom duhovnih vaj za naš kraj".

Sestre iz Radelj

RAKOVNIK

NOV DOM INŠPEKTORIJE

V ponedeljek, 11. novembra, ob srečanju nemško in slovansko govorečih inšpektorjev (ti so imeli tukaj tri-dnevno srečanje), smo blagoslovili in uradno odprli nov dom inšpektorije.

Stran 8 ▶

BREZMADEŽNA POMOČNICA IN PAPEŽ JANEZ PAVEL II.

Papež ima v svojem grbu na modrem polju črko M, zečetnico Marijinega imena. Mariji izroča svoje delo in življenje. Nad črko M se dviga križ, znamerje Kristusa, h kateremu vodi Marija. Geslo je izraz sinovskega zaupanja: Ves tvoj! Izroča se Mariji Pomočnici in po njej našemu Odrešeniku.

Za duhovniški poklic je papež hvaležen salezijancem. Wojtyłova družina se je leta 1938 iz Wadovic preselila v Krakov. Bivala je v župniji sv. Stanislava, ki jo vodijo don Boskovi duhovni sinovi. Pogostoma je mladi Karel klečal pred Marijo Pomočnico. Kot novomašnik je prvo daritev opravil pri njenem oltarju, pred katerim je dozorel njegov poklic ob molitvi rožnega venca. Ko je postal krakovski nadškof, je prišel na uradni obisk v salezijansko župnijo. Tedaj se je oltarni družini zahvalil za molitveno pomoč, da je mogel uresničiti svoj poklic. Dejal je: "Starši so me vzgojili za Kristusa, salezijanci pa ste me navdušili v ljubezni do brezmadežne Pomočnice. Pred tem oltarjem - z roko je pokazal na Pomočnico - sem prosil Marijo za duhovniški poklic. Prisrčno se ji zahvaljujem

za to veliko milost."

Papeževe posvetilne molitve in okrožnice izražajo trdno zaupanje v Marijino pomoč ali sredništvo.

Na Gornjem Avstrijskem je molil v Mariazellu: "Sveta Mati in naša Pomočnica, tebi izročamo to deželo z njenimi prebivalci. Tvojemu materinskemu Srcu, pomoč kristjanov, zaupamo najprej tiste, ki jih težita bolečina in trpljenje. Prosimo te za mlade, za fante in dekleta. Ne daj, da bi v njih ugasnila luč ideala, ki daje življenju pravo vrednost. Marija Pomočnica, blagoslovi mladino, da se bo učinkovito borila proti skušnjavam uživanja..."

Poudaril je, kako danes ne gre za to, da bi molili rožni venec za vojaške uspehe kakor nekoč nad Turki, temveč za življenjske zmage v boju proti grehu, hudobiji in zablodi. V tem nam naj pomaga brezma-

dežna Pomočnica.

V okrožnici "O Odrešenikovi Materi" je vloga, ki jo ima božja Mati v njegovem geslu, poglobil in razširil na Marijino nalogo v zgodovini človeštva in Cerkve. Za nas kristjane je srednik Jezus Kristus. Njegovemu sredništvu je pridružena Pomočnica od trenutka, ko je sprejela božje vabilo, da svetu prinese Kristusa prek Galilejske Kane pa do konca časov. V tem je njeno materinsko poslanstvo.

Cerkev se obrača k Odrešeniku in njegovi Materi s prosečim klicem: Pomagaj! Občestvo verujočih zre svojo Mater v Jezusovem odrešenjskem delu. Gleda jo materinsko udeleženo v žgočih in zapletenih vprašanjih, ki zadevajo naše življenje. Vidi jo, kako pomaga ljudem v njihovem boju med dobrim in zlim. Zato prosi: "Pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati!"

Do danes nismo nič pomembnejšega vedeli iz papeževega pogovora z njegovim morilcem Ali Agco v rimskem zaporu Rebibbia. Kardinal Ugo Poletti pa je 8. maja 1991 zapisal v L'Osservatore Romano, da je papež Janez Pavel II. na atentatorjevo vprašanje, zakaj ni bil tedaj mrtev, odgovoril: "Vi niste računali s fatimsko Gospo. Rešila me je Marija Pomočnica."

Tvoja hvala ne bo izginita iz ust ljudi, ki se bodo spominjali Gospodove moči (Jdt 13, 25).

dr. Janez Jenko

ZNAMENJA BOŽJEGA USMILJENJA

Stiske in preizkušnje nas spremljajo vse življenje. Prizadevajo človekovo celotno osebnost. V nobeni stiski, grehu in bolezni nas Bog ne pusti samih. V zakramentih imamo učinkovita znamenja njegove ljubezni. Jezus je ozdravljaval duhovne, duševne in telesne bolezni in to naročil tudi apostolom. Bolniku je rekel: "Zaupaj, sin, grehi so ti odpuščeni" ter "vstani in hodi" (Mt 9, 8). Znamenje Kristusovega usmiljenja do grešnikov je zakrament sprave ali svete pokore. Znamenje njegeve ljubezni do bolnikov pa zakrament bolniškega maziljenja.

1. SVETA POKORA - ZAKRAMENT SPRAVE

Greh je najhujše zlo za človeka, ker ruši njegovo dostojanstvo. S tem pa razdira tudi prijateljstvo z Bogom in ga žali, čeprav Bogu samemu človek ne more z ničemer škodovati. Z grehom človek povzroča nered med ljudmi, v božjem stvarstvu in v samem sebi.

Kristjanov greh, tudi najbolj skrit, obenem vedno škoduje vsem, ker zaradi njega ne morejo biti dovolj močna luč, kvas in sol za druge. Zato se sprava z Bogom in ljudmi izvrši po Cerkvi, ki jo predstavlja duhovnik - spovednik. Zakrament sprave ne zdravi samo spovedanca, temveč tudi Cerkev, kajti "če en ud trpi, trpijo z njim vsi udje,

če je en ud v časti, se z njim veselijo vsi udje. Vi ste pa Kristusovo telo in vsak zase ud" (1Kor 12, 26-27). Spovedanec, ki odpre svoje srce duhovniku, ve, da govori z drugim grešnikom, ki tudi njemu Kristus odpušča. Duhovnik ga sprejme kot brat, a tudi kot predstavnik Kristusa, prijatelja grešnikov.

Zakrament sprave je Kristusov dar, ki ga je na velikonočni večer izročil apostolom z besedami: "Prejmite Svetega Duha! Komur grehe odpustite, so jim odpuščeni; komur jih zadržite, so jim zadržani" (Jn 20, 22-23).

Odpuščanje grehov daje Bog po znamenju odveze, ki jo izreče duhovnik z besedami: "In jaz te odvežem tvojih grehov v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha."

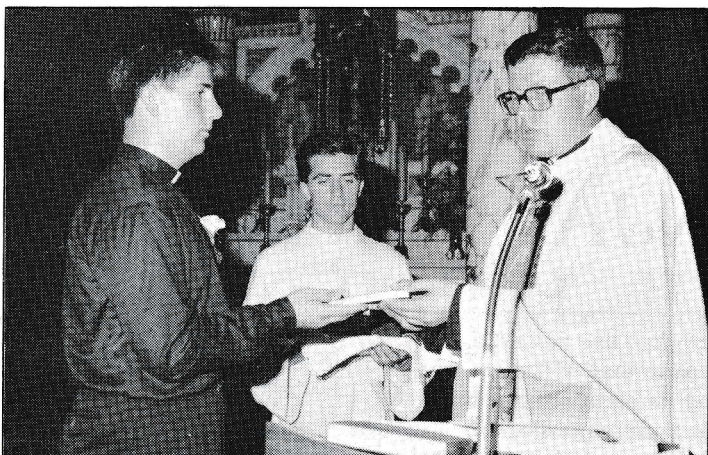
2. SVETO BOLNIŠKO MAZILJENJE

Jezus nam prihaja naproti ne le v duhovni bolezni, ki jo povzroča greh, temveč tudi v telesni bolezni. Apostoli in njihovi nasledniki nadaljujejo skazovati posebno pozornost bolnim in onemoglim, kakor je to delal Jezus. Hromi, slepi, nemi... so se ga dotikali in so ozdraveli (prim. Mt 14, 36).

Zakrament bolniškega maziljenja posreduje bolnikom in ostarelim milost Svetega Duha, da bolezen in trpljenje lažje prenašajo. Oživlja jih in jim pomaga k ozdravljenju, če je to v njihovo duhovno korist. Krepi jim zaupanje v Boga, umirja in opogumlja jih v strahu pred smrtjo. Kadar se bolni in ostareli ne morejo spovedati, a se svojih grehov kesajo, jim bolniško maziljenje odpusti grehe.

Duhovnik podeli ta zakrament tako, da položi roko na bolnikovo glavo in govori: "Po tem svetem maziljenju in svojem dobrotinem usmiljenju naj ti Gospod pomaga z milostjo Svetega Duha. Odpusti naj ti grehe, te reši in milostno poživi." Bolniško maziljenje je znamenje božjega obiska. Prav je, da smo pri obredu navzoči in skupaj molimo. To je znamenje pozornosti do bolnika in povezanosti z njim.

ASS

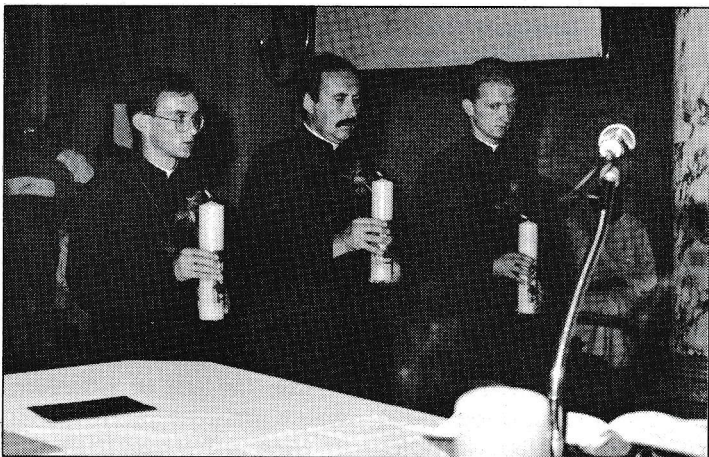

IZPOVED ZAOBLJUB

Na praznik Marijinega vnebovzetja je v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku izpovedal prve redovne obljube Leke Oroshi, Albanec iz Prištine, župnije, ki jo vodimo salezijanci. Noviciat je končal v Podsuseđu pri Zagrebu. Ko bo Bog naklonil naši družbi še več poklicev Albancev, bomo lažje zadostili potrebam evangelizacije v naši diaspori.

Na naslednji Marijin praznik, in sicer 8. septembra, so med osrednjo slovesnostjo jesenskega romarskega shoda večno zvestobo Bogu v salezijanski družbi izpovedali trije bogoslovci: Darko Mali (Šenčur), Franc Plahuta (Pilštanj) in Peter Polc (Čemšenik). Bili smo priče dogodku, za katerega pravijo salezijanske konstitucije: "Redovniška izpoved je izraz srečanja v ljubezni Gospoda, ki kliče, in učenca, ki odgovarja tako, da se povsem daruje njenu in bratom."

Obred je s posebno močjo nagovarjal predvsem mlade, ki so med slovesnostjo prepevali in po maši še pri lurški votlini pripravili prijeten program. Tako so pospremili svoje prijatelje na življenjsko pot v redovniškem poklicu. Upamo, da se je v srcu katerega teh mladih porodila misel ali klic, da bi se tudi sam odločil za podobno pot služenja bratom in sestram. Številni molivci za duhovne poklice, ki so bili navzoči, so v ta namen goreče molili.

SHOD SOTRUDNIKOV

Salezijanski sotrudniki, don Boskovi prijatelji in sodelavci salezijancev smo se 27. septembra zbrali na letnem shodu sotrudnikov. Kdo bi si pred kakim letom drznil sanjati o spremembah, ki so se zgodile. Sedaj pa so pred nami novi časi.

Lotili smo se teme: Salezijanski sotrudnik v spremenjenih razmerah na Slovenskem. Papež Janez Pavel II. je razglasil veliko potrebo vse Cerkve po novi evangelizaciji. Salezijanci so na zadnjem občnem zboru razglasili za leta 1990-1996 projekt laikov, med katerimi naj bi središčno mesto zavzemali salezijanski sotrudniki.

Kaj danes pri nas lahko storimo? K sreči kljub vsemu misel o sotrudništvu ni zamrla, ampak živi, čeprav nekoliko drugačna. Časi zahtevajo, da združimo moči in delamo skupaj. Po don Boskovo je najbolj žalostno to, da so dobri slabi zato,

ker ne delajo skupaj. Na salezijanskih župnijah bomo skušali v najkrajšem času ustanoviti skupino sotrudnikov; s pripravami na to bomo začeli takoj. Tam, kjer ni salezijanske župnije, se bomo povezali z Rakovnikom in odgovornim za salezijansko družino in načrtovali delo. V don Boskovem apostolskem duhu ponovno odkrivamo primeren način za lastno duhovno poglobitev in za prizadevno skrb za druge, predvsem mlade.

Udeleženec DBS

bijo, da življenje teče urejeno in zadovoljno naprej. Njihova služba velikokrat zahteva velike napore in žrtve. Težko je zdržati brez močne vere. Tako prihaja čas, ko bomo morali govoriti o posebnem poklicu gospodinje v verskih ustanovah. Ta poklic ni samo nadvse potreben, ampak je tudi lep in osrečujoč, če ga dojamemo kot obliko službenja verskemu občestvu in Cerkvi. Prav gospodinje so na poseben način živi kamni v duhovni zgradbi Cerkve.

dušnim darovalcem, ki ste to zgradbo - skupaj z lurško - po svojih močeh podprli s svojimi darovi.

Sobratje skupnosti doma inšpektorije

KUNMING

KEREČEVA ŠOLA MODROSTI PO 40-IH LETIH

Salezijanski sobrat Čen Tinh (Majcnov gojenec) bivši gojenec Kerečeve Šole modrosti, je organiziral podelitev 64-imi sotrudniki in dijaki iz Hongkonga in Makaua petdnevni izlet v Kunming v provinci Yunnan na Kitajskem. Predstavniki gimnazije so s profesorji in dijaki naše prisrčno sprejeli pod vodstvom ravnatelja g. Monga in šolskega svetnika g. Jena. Tokrat je v šoli 721 učencev in dijakov. Ljudska šola ima 13 oddelkov, srednja pa 15. Povedali so tudi to, da je v šoli še vedno dober duh in da je šolski uspeh zelo dober. Dijakom so na voljo tudi razne zunajšolske dejavnosti, kot tenis, odbojka, pevski zbori, gledališki odsek, oddelek za astronomijo, krožki za učenje angleščine... Tako se zdi, da se salezijanska tradicija nadaljuje.

Šolo je zgradil msgr. Kerec in bil tam prvi ravnatelj (l. 1935), sledil mu je g. Majcen do leta 1951, ko so oblasti prevzele šolo, misijonarje pa izgnale. O Kunmingu je že sanjal don Bosko, ki je tam hotel imeti svoje sinove. Majcen

SREČANJE GOSPODINJ

Sreda, 23. oktobra, se bo posebej vtisnila v spomin 15-im gospodinjam iz salezijanskih ustanov, ki so se odzvale vabilu in prišle v nov dom inšpektorije na Rakovniku. To so matere Marjete, ki danes tako kot don Boskova mati v letih 1846-1856 ne le gospodinjijo v naših hišah, temveč so predvsem matere, ki skr-

RAKOVNIK ♦ s strani 5

NOV DOM INŠPEKTORIJE...

To ni samo "materna hiša" salezijancev naše inšpektorije, ampak vse salezijanske družine. Veseli bomo vašega obiska. Upamo, da bo dom postal kraj srečevanj, načrtovanja in medsebojnega bogatenja.

Naj še enkrat velja iskrena zahvala vsem veliko-

ODPRI OČI IN BOŠ VIDEL

Človek lahko na tisoč načinov izrazi svojo pripravljenost, da bi pomagal drugim. Prav mladi so v tem zelo iznajdljivi. "Sicer pa sploh ni tako težko, kajti življenje te na vsakem koraku izziva. Le oči moraš odpreti ter imeti pogum, da stegneš drugemu svojo roko v pomoč," je modroval Janez iz Šmartnega pod Šmarno goro. Mladi iz te župnije so res odprli oči in podali roko vzajemnosti. Že vrsto let deluje v župniji misijonski krožek, ki zelo pestri podoba te župnije.

DLANI, KI TKEJO LJUBEZEN

Srečamo se enkrat na teden. Dveurno srečanje začnemo z molitvijo, včasih preberemo tudi kaj iz Misijonskih obzorij. Srečanj se udeležuje od 15 do 20 osnovnošolcev. Krožek vodimo trije študentje: Špela, Janez in jaz" (Barbara).

Pri nastajanju skupine ima duhovnik zelo pomembno vlogo, ki je v navduševanju mladih za to delo. Ko pa stvar steče in se

njeni člani ogrejejo, potem ni več tako težko. Naš župnik g. Stane Kerin nam je na začetku v tej smeri zelo pomagal, sedaj nas pa spodbuja k bolj samostojnemu delu. Po slovenskih župnijah je namreč zelo malo misijonskih krožkov, ne vem pa, kako je z našo misijonsko gorečnostjo" (Janez).

Na srečanjih vedno tudi kaj delamo: vezemo prtičke, izdelujemo škatle za svinčnike, slikamo steklenice, iz zrn in vžigalic

sestavljamo različne podobice. Želimo, da bi bili vsi naši izdelki zelo preprosti. Vse to potem na raznih misijonskih srečanjih prodajamo. Ljudje malo kupujejo; rajši kupijo knjige. Res je, naši izdelki nimajo posebne umetniške vrednosti, toda ljudje se ne zavedajo, da so izraz nečesa drugega: želje, da bi po svojih močeh pomagali misijonarjem; časa, ki ga za to žrtvujemo; ljubezni, s katero se vedno znova tega dela lotevamo. Sodelujemo tudi pri pripravi misijonske nedelje. Letos smo za svete tri kralje pripravili tudi koledovanje. V teh počitniških dneh pa spremljamo slovenske misijonarje, ki so na obisku v domovini. Skupaj z njimi obiskujemo župnije, prodajamo naše izdelke, knjige, majice MIVE itd." (Špela).

DOZOREVAJOČE KLASJE

Kakšen je namen teh vaših prizadevanj?

Predvsem, da bi v otrocih prebudili čut za sočloveka. Zdi se, da nam mladim danes velikokrat manjka prav ta razsežnost zastojnskega darovanja" (Špela).

Pri delu z otroki se učimo odgovornosti, doslednosti, zvestobe in zavzetosti za druge. Velikokrat je treba žrtvovati čas in biti na srečanju nasmejan, čeprav si slabe volje. Imeti moraš

čut za ustvarjalnost, preprostost in občudovanje. Pa otroke moraš imeti rad! Z eno besedo, učimo se vztrajnosti, mnogim razočaranjem navkljub" (Barbara).

Takšno delo ti spremeni tudi pogled na misijone. Biti misijonar ne pomeni samo igrati se s črnčki, učiti verouk, delati v bolnišnici in obhajati praznike ob spremljavi bobnov in kitar. Ob prebiranju raznih misijonskih 'listov' ljudje kaj hitro pomislijo na nepopovljive dogodivščine sredi pragozda, obiranje kokosovih orehov, vratolomno plezanje po visokih palmah in na lov na krvoločne divje živali. Ko se srečujemo z misijonarji in ko si dopisujemo z njimi, pa vidimo, da je vsak misijonski poklic in njegova pot zaznamovana tudi s sledjo trpljenja" (Janez).

Odkar delam za misijone, se mi zdi, da bolj prepričljivo živim in pričujem za vero. S časom mi prihaja ta zavzetost za misi-

jone že kar v kri. Preko dela, ki ga opravljam, se čutim čisto drugače povezana z delom misijonarjev. Njihovo delo gledam z večjim srcem in z večjim spoštovanjem" (Špela).

Mesec julij je za nami, žito z naših polj je pospravljeno. Na Gospodovi njivi pa je še toliko klasja! Barbara, Janez in Špela so že nastavili srpe...

Martin

Salezijanski vestnik - naše glasilo

Mnogi ste Vestnik sprejeli za svoje glasilo. Marsikdo mu očita le to, da izhaja preporedkoma. Če bi izhajal vsaka dva meseca (šest namesto štirih števil letno), bi to zahtevalo dodatna sredstva in delo. To bi v tem trenutku težko tvegali.

Veliko za Vestnik in salezijansko stvar storite tako, da Vestnik skušate posredovati naprej. Zato naj velja posebna zahvala tistim poverjenikom, ki imate na svoj naslov naročenih več izvodov; nekateri več kot 70! Posebna skrb naj bi veljala mlajšim bralcem, ki jih skušajmo primerno nagovoriti in jih seznaniti z Vestnikom.

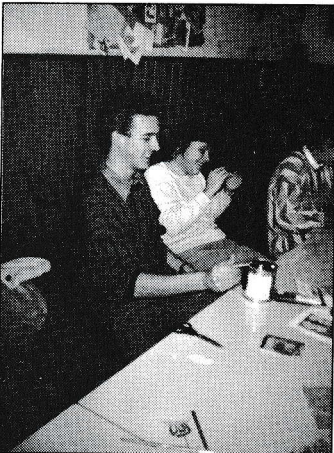
Mnogi bi ga želeli dobivati, pa so v težavah in ne morejo prispevati še za Vestnik. Lepo prosim, v vsaki številki piše, da ga zastonj, torej kot dar, pošljamo vsem, ki ga želijo prejemati. Torej je brezplačen. Če kdo more kaj darovati, s hvaležnostjo sprejmemo. Prav zaradi mnogih velikodušnih darovalcev, ki dajejo čez vso mero, Vestnik lahko izhaja. Tem naj velja tudi posebna zahvala za velikodušno dobroto. Zato nikar zaradi denarnih težav Vestnika ne odpovedujte tisti, ki bi ga želeli prejemati.

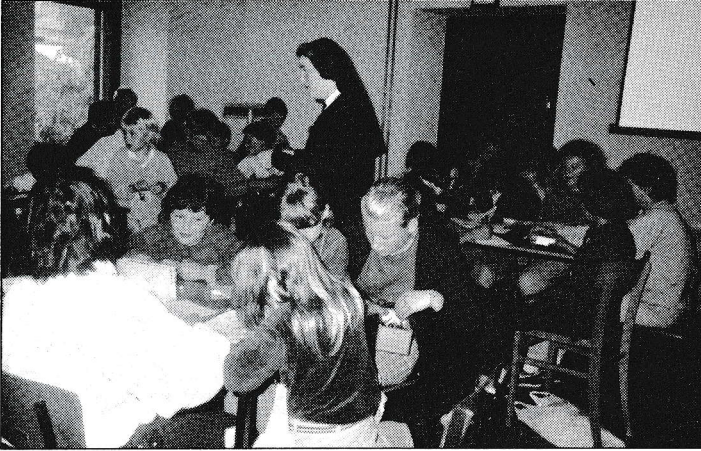
Še veliko pa je takih, ki bi ga želeli prejemati, če bi za zanj vedeli. Kako preprosto je velikokrat komu ponuditi Vestnik in ga seznaniti z njim. Sporočite nam naslove novih naročnikov na naslov: Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 4. 61108 Ljubljana.

Prosimo, sporočite nam tudi morebitne spremembe naslovov.

*In pišite nam, kaj bi želeli in svetujte za naprej!
Lepo pozdravljeni!*

Uredništvo

IZ DON BOSKOVEGA SRCA

Ko je don Bosko hodil po turinskih ulicah, je opazil mnogo fantov, ki so postopali po mestu, kradli, se preteпали... In njegovo ljubezni polno srce je reklo: "Potrebovali bi prijatelja, ki bi se zavzel zanje." Začutil je, da Bog kliče njega. Odgovor na ta klic je dozorel v oratorij, ustanovo, ki je za fante župnija, dom, šola in dvorišče obenem. Oratorij naj bo okolje, ki je vse prežeto s človečnostjo, z vedrino in veseljem, s krščanskimi vrednotami.

Tudi sestre hčere Marije Pomočnice skušamo odgovoriti na potrebe naše mladine, zato smo tudi letos, po raznih skupnostih in župnijah, že tretje leto organizirale počitniški oratorij. Posredujemo vam nekaj utrinkov iz oratorijskih doživetij blejske skupnosti (Gorje, Boh. Bela, Bled). Skušale smo pomagati mladim, da bi počitniški čas preživeli v pristnem veselju, pa tudi koristno.

*Don Bosko, don Bosko, tvoje veliko srce,
za mlade utripalo je.
Tvoje brezmejno srce, so mladi ukradli,
ukradli zase.*

*Na cestah sveta si mlade iskal,
v vrtincu življenja si z njimi ostal,
bil si jim oče, prijatelj in brat,
si dal jim ljubezen, svoj največji zaklad.*

*Na cestah sveta še danes živi,
mladina, ki kliče in tava v temi.
Svojo ljubezen jim v srcih prižgi,
za srečo vseh mladih naj živimo še mi.*

Vodilo se je glasilo: Smer - kvišku! Poskušali smo se duhovno vzpenjati. Poleg molitve, iger in filma smo tudi delali; tako so nastali razni izdelki: klobučki za šivanke, zapestnice, zaponke, fatje so posebej veselo delali s pirografom.

Nepozaben je bil izlet na Pokljuko, kjer narava sama spregovori o lepoti Stvarnika. Otroke je prevzela lepota narave, zato so kar vzklikali: "Smreke in jelke, hvalite Boga, in ve jagode in borovnice, slavite dobrega Boga..."

Molimo, da bi naša srca bila vsaj malo podobna don Boskovemu. Tako bo med nami več ljubezni, razumevanja in veselja.

s. Ivanka Berčan

DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE (DBP)

**Don Boskove prostovoljke smo:
ustanova za Cerkev,
v Cerkvi za svet,
v svetu za Boga z don Boskom!**

"Živimo v Cerkvi duhovno in apostolsko dediščino sv. Janeza Boska, ki nam jo je posredoval blaženi Filip Rinaldi. Z razsvetljenjem Svetega Duha in pod Marijinim materinskim vodstvom je dal začetek izvirni evangeljski izkušnji s skupino mladih deklet, da bi bile v svetu kvas krščanskega življenja" (K 1).

Blaženi Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik, je zasnoval in uresničil novo obliko posvečenega življenja v svetu in postavil temelje ustanovi don Boskovih prostovoljk. Govoril je: "Temelj vaše posvečenosti je ponižnost srca. Ne delajte zato, da bi vas drugi občudovali in hvalili, ampak delajte zato, ker hočete delati dobro. Imejte duha dobrote, ki ga naj vsaka širi po svojih močeh in primerno okoliščinam, v katerih se nahaja, vse pa z ljubeznijo, vedrino in zavzetostjo."

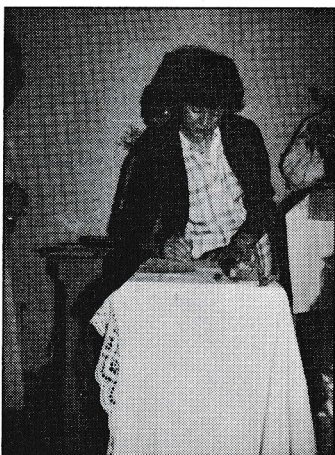
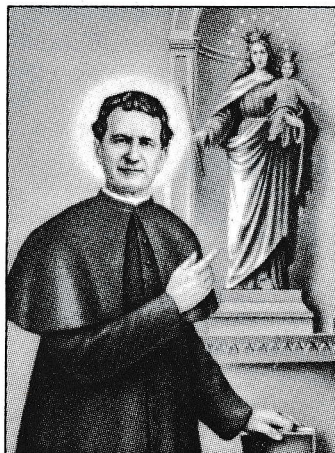
Temeljni vidik naše posvečenosti je v tem, da smo posvečene sredi sveta kot laikinje; poklicane smo od Boga in poslane v svet, da bi ga od znotraj prekvasila s človeškimi vrednotami in krščanskimi krepostmi. To, kar bi morale biti, postanemo v procesu zorenja skozi vse življenje.

Don Boskove prostovoljke smo dekleta sredi sveta. Naše poslanstvo je v tem, da pomagamo v svetu in med ljudmi prebujati svetost, kar pomeni, živeti iz vere, upanja in ljubezni. To uresničujemo z darovanjem same sebe z vso preprostostjo in veseljem. Don Bosko nam svetuje, kako naj bomo priče: "Trudimo se za svetost tako, da smo vedno veseli." In Rinaldi: "Vaše življenje mora biti preprosto. V vas ne sme biti nič posebnega. Pričevati mora vaša velika ljubezen, vaša dejanja, vaše besede."

Po naravi svojega poklica smo poklicane, da živimo sredi sveta, potopljene v vsakdanjo resničnost z zavestjo - to vedno obnovljamo - da bi gradile boljši svet. Pomeni, da moramo biti kot misijonarke, "izpovedovati evangeljske svete in ohraniti popolnoma svojo laičnost", kot nam pravi papež Janez Pavel II.

Bistvo našega poklica je, da "smo vključene v izgradnjo sveta, da živimo polnost ljubezni, da se ne čutimo drugačne od drugih laikov", kakor nam je govoril kardinal Pironia.

Naše življenje je brez posebnih zunanjih znamenj, in sicer

zaradi enakosti z drugimi brati in sestrami, s katerimi živimo in delamo. Naša pravila celo zahtevajo tajnost, da lažje pristopimo do tistih, ki niso naklonjeni duhovniku ali redovnici. Naša dejanja morajo biti uravnovešena in drugačna od drugih ljudi. Tako bomo postale opora tistim, ki bi hoteli živeti kot dobri kristjani in pošteni državljani.

Moramo se znati žrtvovati in se veseliti globoko in zavestno. Izpolnitev evangeljskega poslanstva se sestoji v darovanju vsega življenja, brez hrupa in vpitja, toda z brezmejno ljubeznijo. Biti kvas znotraj sveta pomeni krščansko in človeško navzočnost, bogato v krotkosti, v delitvi z drugimi, v pozornosti do drugih. To je navzočnost, ki služi, iz česar izvirajo različne kreposti, kot so brezplačnost, preprosta in iskrena prisrčnost.

Biti kvas sredi sveta tudi pomeni vse stvari urediti v skladu z božjo voljo, imeti močan čut odgovornosti pred svetom, v katerem živimo. Zato se moramo vedno znova truditi, da bomo spoznale in razumele naš čas, ki je zaznamovan z vedno hitrejšimi spremembami. Znati moramo s simpatijo izbirati pozitivna znamenja za preново, ne smemo se zadovoljiti s površno informacijo, znati moramo prisluhniti glasu cerkvenega učiteljstva. Končno moramo živeti in delovati na poseben način v položaju, v katerega nas je postavil Gospod in se bojevati proti vsemu, kar človeku škoduje. Odgovoriti božjemu klicu je velika naloga, očarljiva, pa tudi težka in zahtevna.

"Vi ste sol zemlje. Vi se luč sveta.
Tako naj sveti vaša luč ljudem,
da bodo videli vaša dobra dela
in slavili vašega Očeta,
ki je v nebesih" (Mt 5, 13.14.16).

– Torej pripadate svetni ustanovi?

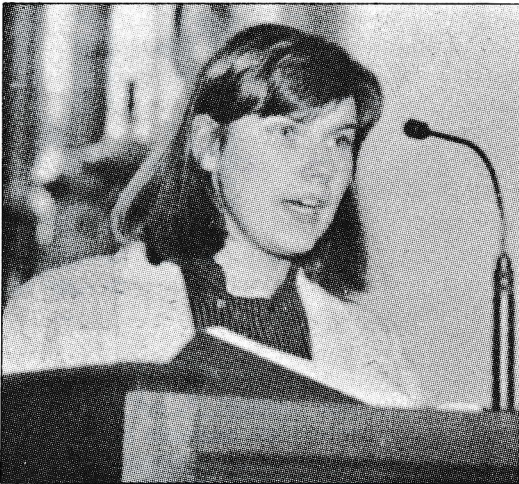
Sem delavka pri tekočem traku. Zame je izraz 'svetna' zelo lep, ker razodeva položaj človeka, ki želi biti čim popolneje soudeležen pri skupnem življenju, čeprav v popolni posvečenosti Bogu (Francka).

Sem natakarcica v mestnem lokalu. Me živimo v svetu s posebnim namenom, da bi lažje razumele znamenja časov. Ne smemo živeti kakor na drugem planetu, z glavo potegnjeno med ramena. Odločile smo se, da se popolnoma uživamo v resničnost sveta, takega kot je, da ga napravimo takšnega, kot ga hoče Bog. To je posebnost našega poklica v Cerkvi (Majda).

Sem vzgojiteljica v otroškem vrtcu. Vedno sem želela delati z ljudmi, predvsem mladimi. Moj prvotni sen je bil, da bi živele v skupnosti in šla v misijone. Kot don Boskova prostovoljka pa sem ujela dve muhi na mah: spadam v "skupnost", čeprav drugačno, kot je samostanska in obenem lahko drugim pomagam s tem, da jim razdajam veselje, ki ga črpam iz Kristusa. Želim si, da bi bila prava misijonarka nasmeha. Čutim, da mi je ta poklic podaril resnični smisel življenja (Andreja).

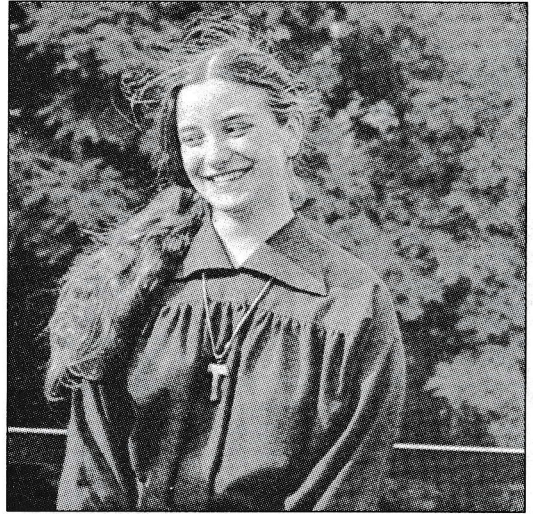
– Nekoč so kristjanom govorili, naj bežijo pred svetom, danes pa se ve vanj potapljate.

Zagovarjam soudeležbo na vseh področjih, od šolskega do podjetniškega in političnega itd. Zakaj naj bi kristjani drugim repuščali vodstvo neke razkristjanjene družbe? Zdi se mi, da prav sedanjí trenutki v naši preizkušani domovini zahtevajo tak način pričevanja. Kristjani ne bomo rešili sveta s tem, da ga zapuščamo, ampak da smo aktivni na vseh področjih (Miranda).

– Zelo pomembna se mi zdi zadeva o soudeležbi. Danes se mnogi bojijo vsakega umešavanja v nekatere stvari, da bi se izgonili neprijetnostim.

Sem tajnica v državnem podjetju. Že deset let sem prostovoljka in mislim, da začnjam

do dna razumevati svoj poklic. Kot deklico me je bilo groza pred redovniškim poklicem, čeprav sem čutila veliko privlačnost za duhovno življenje. Odkritje te ustanove je razrešilo vse moje težave. Navdušena sem nad svojim položajem svetnosti. Tudi sama sem namreč prepričana, da svet moramo reševati od znotraj. Že sama moja navzočnost ga posvečuje, če le živim pristno in polno, s pomočjo božje milosti, svoje lastno posvečenje. Danes potrebujemo ljudi, ki se ne bodo sramovali povedati, da smo kristjani; ljudi, ki na vprašanje, zakaj tako ali drugače ravnajo, znajo odgovoriti z doslednostjo svoje vere. Okolje, kjer delam, mi daje veliko priložnosti za pričevanje vere (Tina).

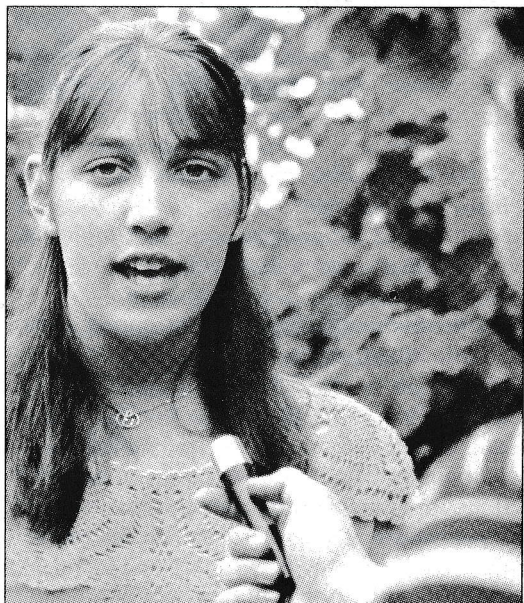
– Ste Bogu posvečene. Toda, kaj je tisto, po čemer se razlikujete od svojih domačih, od kolegic na delu, saj nimate posebne uniforme, niti ne nosite kakega znamenja?

Sem medicinska sestra. Na zunaj se ne razlikujem od drugih. Vendar je to nekaj, kar si drugi ne znajo razložiti, ko vidijo naše vedenje. Pravijo nam: "Ti imaš nekaj posebnega, ti nisi kakor vse druge." Kolegice na delovnem mestu se ne zavedajo naše tajne biti, ker opazujejo naš slog življenja, npr. našo točnost in zavzetost pri delu. Preseneča jih naše nezanimanje za lahkotno življenje. Očara pa jih naša stalna pripravljenost

pomagati vsakemu, ki potrebuje našo pomoč. Nikoli ne slišijo od nas grdih besed itd. (Tadeja).

– Imate zaobljubo uboštv, toda na prvi pogled vas zamenjamo z elegantnimi dekleti, športnicami. Govorite o deviški čistosti, toda ve nosite prstane, kot bi imele fanta ali moža.

In glede pokorščine: kdo vam ukazuje, saj niste v samostanu, ampak v različnih službah?

Sem fizioterapevtka. Naše zaobljube izražajo voljo, da bi bile podobne Kristusu, ki je delal in odreševal svoje brate. Naše uboštv? Vse hodimo v službo. Ne samo zato, da si poskrbimo za vsakdanji kruh, ampak tudi zato, da poudarimo človeško vrednost dela v čudovitem načrtu stvarjenja, ki še vedno traja. Tudi ustanova ima svoje zahteve. Daje nam navodila, ki usmerjajo našo vest glede imetja. Vendar je najpomembnejši duh zaobljube, zaradi česar se vedno znova odločamo za uboštv. Gotovo, tudi neko mero zunanje elegance zahteva od nas družbeni položaj in naš poklic, da ne bi bile videti čudne. Potrebna pa je tudi učinkovitost samega apostolata.

Zaobljuba čistosti je tisto področje, kjer se najgloblje uresničuje celovitost naše ljubezni do Boga in do bližnjega. V današnjem svetu sicer tvegamo, da nas bodo imeli za nezrele, zamorjene, celo nenormalne. Toda posvečeno devištv je stvar skrivnosti, ki je ne razumejo vsi. To je poseben dar, ki ga Bog daje, komur hoče.

Zaobljubo pokorščine živimo v vsakdanjem življenju kot krepost, ki jo zahtevajo družbeni odnosi bolj kot pa samo redovniško življenje. Bistvo je v odgovornem ravnanju sredi življenja in dela. Razlogi vere in zgled Jezusa Kristusa napravijo možne in lahke vse oblike pokorščine (Petra).

– Ker imamo vsi kristjani poklic apostolata, me zanima, kakšen je vaš apostolat?

Sem delavka v laboratoriju. Predvsem: apostolat navzočnosti. Biti! Vendar tu ne gre za neko pasivno nepremično bivanje. Vse naše življenje je apostolat, kajti s svojim posvečenjem, če ga živimo v polnosti, nujno dajemo novo vrednost družbenemu tkivu in okolju, v katerem živimo. Seveda, svoje apostolsko življenje živimo v duhu sv. Janeza Boska. Zato je naše prednostno zanimanje mladina, zlasti najbolj potrebna. Z njo pridemo v stik na razne načine, saj smo v

svetu. Čas, ki nam še ostane, posvetimo župniji in raznim cerkvenim dejavnostim. Pri vsem tem pa ne smemo nikoli pozabiti, da smo si izbrale svetnost apostolskega posvečenja. Za svoj apostolat uporabljamo sredstva, ki jih uporablja svet - tista seveda, ki so dobra (Darinka).

- Živimo v izjemnem času, ki ni brez vonja po smodniku. V takem času pa so vojaki - prostovoljci tisti, ki se ponudijo za posebno tvegane naloge. Kaj pa ve tvegate?

Sem socialna delavka. Prostovoljke vztrajamo na svojem mestu sredi sveta, ki nam večkrat ni naklonjen. Imeti moramo trdo kožo. Krščanstvo je že samo po sebi neko tveganje. Postaviti se po robu današnji potrošniški in nemoralni družbi zahteva velikokrat precej poguma (Mojca).

- Kje najdete oporo za svoje poslanstvo?

Sem šivilja. Razen duhovnega voditelja nimamo nikogar, na katerega bi se lahko obračale po pomoč. Nihče ne stoji za nami s kakšnimi vnaprej izdelanimi obrazci, da bi nam jih razdeljeval kot nezmotljivo sredstvo.

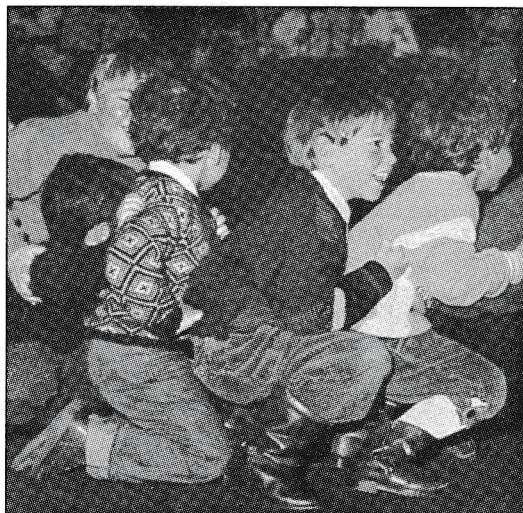
Naš način življenja zahteva, da sprejemamo stvarnost vsakega trenutka v stalni osebni odgovornosti, ki je vedno nova in ni vezana na ustaljena pravila, kot je to v samostanih. Nihče nas ne nadzoruje in same se moramo znajti.

Vsega tega pa ne bi zmoгле brez globokega duhovnega življenja. Novih moči si nabere mo tuđi v letnih duhovnih vajah, rednih mesečnih duhovnih obnovah in raznih bratskih srečanjih (Darinka).

- Ali vaš poklic res zahteva tajnost? Kakšen je ta vaš pogum v skrivališču?

Sem farmacevtka. Na prvi pogled se res naš poklic zdi komu kot skrivališče, vendar ni tako. Naše pričevanje je odprto in odločno. Končno je najpomembnejše prav to, da drugi razumejo, da smo kristjane, vse drugo pa je bolje, da ostane prikrito. Sama sem velikokrat ugotovila, kako koristna je naša tajnost, zlasti zaradi nezaupanja današnje družbe do vsega, kar diši po veri. Tajnost naredi bolj

učinkovito našo krščansko navzočnost: beseda, ki jo pove duhovnik ali redovnica, ne učinkuje, ker ljudje mislijo, da te osebe pač morajo tako govoriti. Če pa slišijo isto besedo iz ust dekleta, ki je na pogled popolnoma enaka njim, ima gotovo svoj pozitiven vpliv (Alenka).

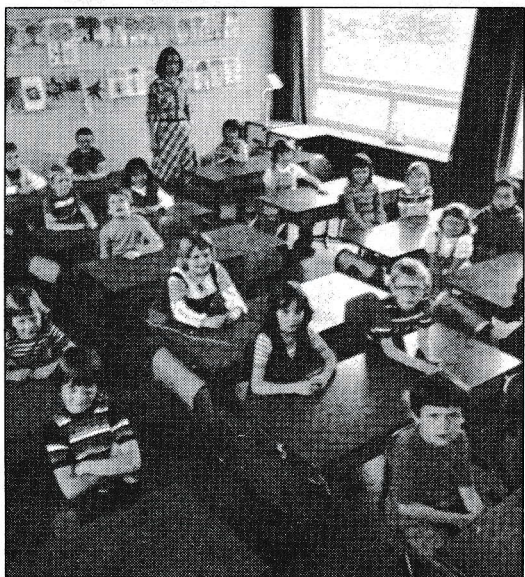
– In če bi morale še enkrat začeti svojo človeško in krščansko izkušnjo?

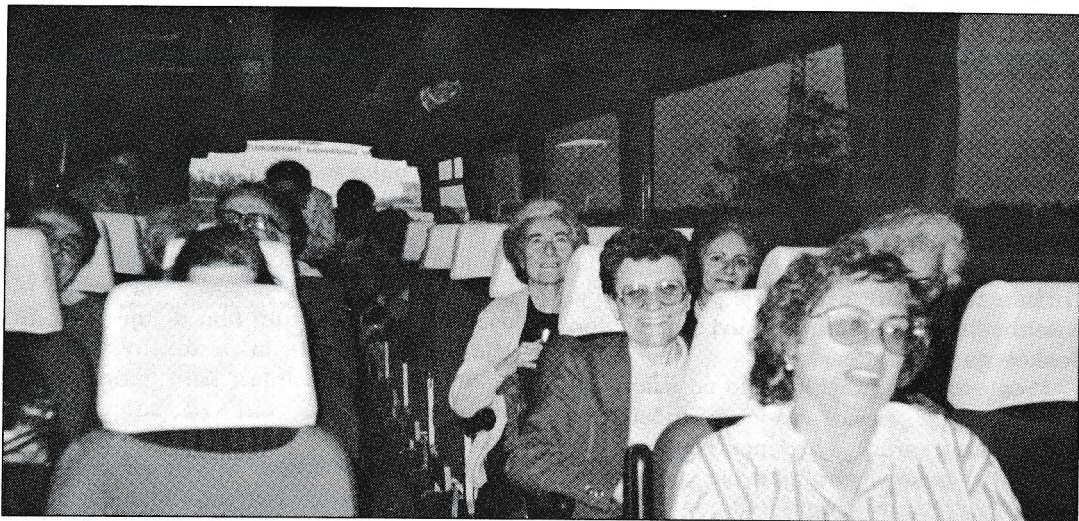
Sem predmetna učiteljica. Srečna sem, ker sem spoznala ta poklic. Prepričana sem,

če bi morala še enkrat začeti, bi hotela znova hoditi po tej poti, ker se mi zdi, da lahko prav tukaj naredim največ dobrega (Mateja).

– Kje vas najdemo in koliko vas je?

Danes ima ustanova po raznih evropskih, azijskih in ameriških državah preko tisoč članic. V Sloveniji smo začele leta 1979 in imamo danes že kar lepo število Bogu posvečenih deklet (Urška).

– *Kako postati don Boskova prostovoljka?*

No, po eni strani je to zelo lahko, po drugi pa tudi težko. Vprašanje ni toliko v tem, kakšno izobrazbo ima kandidatinja - saj je dovolj vsaka pošena služba - ampak problem je bolj v tem, kakšno notranjo duhovno pot ima kandidatinja za sabo. Imeti mora gorečo željo vreči se med ljudi in delati za božje kraljestvo. Služba, stiki s prijatelji, sodelavci, s sosedi, upravljanje lastne plače in prostega časa, vse je treba spremeniti v pričevanje pred vsemi ljudmi (Anica).

POKLIC DBP V SALEZIJANSKI DRUŽINI

Posebno privilegirano področje našega občestva je salezijanska družina. Čutimo se resnično don Boskove hčere in tako soudeležene pri njegovi karizmi in njegovem duhu. Tako kot vsak član salezijanske družine tudi DBP živimo na podlagi svoje posebnosti in razvijamo v Cerkvi svoj del don Boskovega načrta.

Prostovoljke se razlikujemo od salezijancev in sester zaradi svoje svetnosti, od sotrudnikov zaradi svoje posvečenosti, od navadnih laikov zaradi svoje posvečene svetosti, od članov drugih ustanov pa zaradi svoje salezijanskosti.

Prostovoljke smo popolnoma prepričane, da nas pripadnost salezijanski družini bogati, ker nam pomaga posvečati se salezijanskemu poslanstvu, ki gleda s posebno skrbjo na mlade, majhne, nepreskrbljene in revne. Vse te hočemo ljubiti, ne da bi gledale na žrtve, napore in trpljenje. Vedno moramo biti pozorne na znamenja časov.

Ustanova si je izbrala popolno svetnost tudi tako, da smo se odrekle lastnim skupnim hišam in dejavnostim. Prav zaradi

te svobode lahko prostovoljka izbira med najrazličnejšimi možnostmi vključevanja v družbeni ustroj in apostolske dejavnosti, ki posredno ali neposredno zadevajo mlade in njihove potrebe.

Prostovoljka ve, da mora delovati v imenu svojega posebnega poklica posvečene laikinje na področju lastne zaposlitve in v domači hiši, kjer živi in deluje v imenu tiste Cerkve, ki je odobrila njen odgovor na veliki in poseben klic. Toda tudi tam deluje v imenu svoje salezijanskosti, ki zahteva od nje don Boskov slog delovanja. Zato mora imeti posebno občutljiv čut za salezijansko karizmo.

Prostovoljke vidimo v vrhovnem predstojniku salezijancev, ki poseblja salezijansko družino in je naslednik don Boska, rodoviten vir duhovne sile, ki je življenjskega pomena za našo ustanovo. Njemu se priporoča in mu je hkrati hvaležna za pomoč duhovnih asistentov, ki morajo biti vedno salezijanci. Njihova navzočnost zagotavlja prostovoljkam duhovno in moralno pomoč.

Kakor don Bosko popolnoma zaupamo Mariji, ker vemo, da ona nadaljuje v zgodovini svoje poslanstvo Matere Cerkve in Pomočnice kristjanov.

slovenske DBP

Obračun za preteklo in načrt za novo leto

Spoštovani molivci!

Najprej vsem prav lep pozdrav!

Ob koncu leta delamo zaključne obračune za preteklo leto in načrte za naprej. Tako moramo tudi mi pomisliti, kaj vse smo naredili v tem letu za duhovne poklice. Če smo redno vak dan molili v ta namen, smo s tem že nekaj naredili. Morda je prav naša molitev temu ali onemu pomagala, da se je odločil za duhovni poklic. To je sicer prikrito našim očem, za to ve samo vsevedni Bog.

Poleg redne molitve smo morda tudi kaj storili na drugem področju. Tisti, ki prejimate na svoj naslov več izvodov Vestnika, ste ga s tem posredovali tudi drugim, da so ga brali. Drugi ste zopet zbirali molivce k skupni molitvi, spet drugi ste komu priporočili, da se je prijavil za člana naše molitvene družine. Potem ste omogočili mladim, da so prišli na duhovne vaje v Želimlje ali na Bled k sestram. Za vsa ta dobra dela se vam v imenu naše molitvene družine najlepše zahvaljujem! Bog naj vam bo bogat plačnik.

Tudi za prihodnje leto prosim, da ostanite naši zvesti sodelavci in pomočniki. Potrebe so vsak dan večje. Cerkev na Slovenskem vsak dan bolj potrebuje novih duhovnih poklicev, tako duhovnikov kot redovnikov in redovnic. Mnogi zaradi bolezni in starosti omagujejo pri svojem delu, precej jih vsako leto umre; tako mnoge župnije ostanejo brez rednih dušnih pastirjev.

Posebej se še obračam na vas, molivce bolnike, da svoje trpljenje pogosto darujete v ta namen. Tako ga boste lažje prenašali, ker vas bo spremljala misel, da s tem tudi vi apostolsko delujete.

In še nekaj. Pri delu za nove duhovne poklice ne smemo pozabiti, da tudi sami sebe spopolnujemo v duhovnem življenju. V ta namen bodo tudi v prihodnjem letu na različnih krajih in časih duhovne vaje. Toplo priporočam, da se jih, če je le mogoče, v čim večjem številu udeležite!

Smo pred božičnimi in novoletnimi prazniki, zato mi dovolite, da vam čestitam in zaželim obilo milosti in duhovnega veselja, v nastopajočem 1992. letu pa obilo božjega miru in Marijinega varstva! Pri jaslicah se spominjajmo drug drugega!

Vse pristrčno pozdravljam! V Gospodu vdani

Jože Pungerčar

Trstenik 23

64204 Golnik

tel.: 064/46-411

MOLITVENI NAMENI

December:

V vsakem duhovnem poklicu je potrebna predvsem ljubezen, ki se zna žrtvovati tiho, neopazno in skrito. Posimo Gospoda, da bi zmogli vsi v duhovnem poklicu iskati srečo drugih.

Januar:

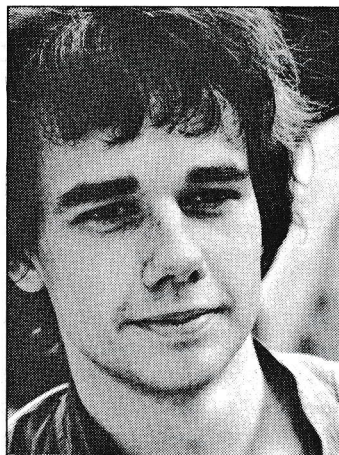
Duhovni poklic je poseben Božji dar. Prejmejo ga tisti, ki so pripravljeni velikodušno odgovoriti Božjim načrtom. Prosimo, da bi vsi slovenski otroci rastle v velikodušnosti.

K Bogu so odšli po zaslužen plačilo:

Ana Bečkaj, Bakovci
Matilda Grahornik, Lenart
Matilda Duh, Lenart
Lojzka Klanjšek, Lenart
Marija Terč, Špitalič
Terezija Strmšek, Špitalič
Milica Hogl, Slov. Konjice
Marija Krof, Prevalje, mati duhovnika
Ignacij p. Klasinc, redovnik
trapist
Marija Ilovar, Brežice

Naj počivajo v božjem miru!

TI SI ABRAHAM

Vedno sem pred možnostjo, da izbiram med maliki, ki sem jih naredil s svojimi rokami, ali med živim Bogom, ki je Abrahama vodil po poti vere. Vsak drobec, ki ga zujem o živem Bogu, mi je lahko nakazilo smeri, ki vodi v življenje. Vedno ostajam na poti, da bi nekega dne doživel srečanje iz obličja v obličje.

Abraham je spokojno bival v Haranu in užival svoje bogastvo. Tedaj mu je Gospod rekel: "Pojdi iz svoje dežele in iz svoje rodovine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo pokažem. Naredil bom iz tebe velik narod" (1Mz 12, 1-3).

Bog sam mi je razbil podobo, ki sem si jo o njem napravil sam in jo dal v okvir. Razbil je okvir in se naselil pod zvezdnato nebo. V kraje, kamor je Bog vodil Abrahama, vodi tudi mene. Tukaj spoznavam, da je tudi moja zgodovina nenehno začenjanje, da se moram nenehno upirati

skušnjavi, da bi se ugnezdil za stalno v svojem udobju, da se moram nenehno spreobračati, če hočem biti čist

Bog, kadar se pogovarjam z ljudmi, mi v njih bolečini vse bolj postaja jasno, da v življenju vedno gre za to, kar je najpomembnejše: po storjeni krivdi se dokopati do odpuščenja; kadar sem izgubljena, najti samo sebe. To pa zaradi Kristusa, njegovega križa in vstajenja (Bogdana).

in prihajati pred živega Boga.

V Abrahamu, ki ga je "nagnal" iz Ura na Kaldejskem, spoznavam, da tudi mene vodi po poti, na kateri potrebujem mesece in mesece, da se tema spremeni v luč. Tako pa tudi spoznavam, da ima vsak izmed nas svojo pot, ki mu jo je začrtal že takrat, ko

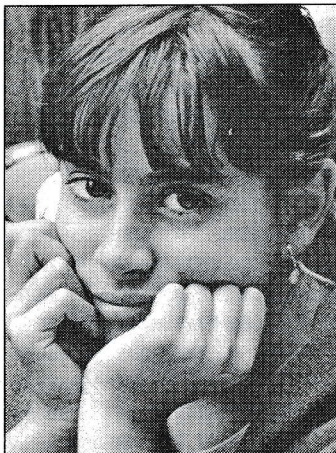
nas je oblikoval v telesu matere.

V puščavi me čaka voda, oaza, kjer bivaš, Bog. In ko se napijem te vode, spoznavam, da sem nenadomestljiv v svoji besedi, pogledu, koraku in ljubezni. Mnogi tega nočejo priznati in bežijo v zdolgočasnost svojega zasvojenega življenja.

Ne, nihče se mu ne more izmakniti ne v prazno govoričenje, v maso, v hrup ali

Veliko je bilo tega, od česar sem se moral posloviti; Gospod, zahvaljujem se ti za te izkušnje. Hvala ti za pogovor s teboj, ker me je rešil strahu. Ti ljubiš bližino človeka. Jezus, ti nam kažeš obličje človeka. Kjerkoli smo, občutimo, da si v globini našega bitja ti. Pričakuješ nas v novih podobah in znamenjih. Ti, ki si ljubezen sama (Uroš).

Mnogi mislijo: poznam ga iz šole, iz knjig. Toda kljub vsem pričakovanjem ne prihaja v njihove duše, ampak v zapore, k ljudem, ki so povsem drugačni, na robu, na križpotjih - in pri njih ostaja (Magdalena).

Saj nam govori:

"Nikar se ne boj, saj te odkupim,
te kličem po imenu: Moj si!
Če pojdeš skozi vode, sem pri tebi,
in čez reke, te ne poplavijo;
če pojdeš skozi ogenj, ne zgoriš
in plamen te ne ožge.
Zakaj jaz, Gospod, sem tvoj Bog,
Sveti Izraelov, tvoj rešitelj;
za vsakega, ki se imenuje po mojem imenu,
in ki sem ga v svojo čast ustvaril,
upodobil in naredil."

preprosto z begom pred samim seboj.

Noben krik pri njem ni brez odmeva, nobena solza zaman potočna. Za vsakega je upanje, ob času, ki ga je On sam določil. V trenutku, ko za človeka pride meja, prihaja večnost

v naš čas in prostor. Vse, kar na tej poti darujem, ni izgubljeno. Od Abrahama naprej se podajamo ljudje na pot vere. Sprejmimo ga v to lončeno posodo človeškega bivanja in ga imejmo nad vse radi. Smo bitja, ki se sprašujemo, raziskuje-

mo, dvomimo. Zaverovanost vase ubija življenje. Postajamo krsta za resnico. Kajti človek je bitje, ki se nenehno rojeva. Zato se kot Abraham napotimo skozi puščave in oaze vsakdana, korak za korakom, z ljudmi, ki so nam darovani, v pričanju, da gre On sam pred nami tako danes, ponoči, vsak nov dan. Zato zaupajmo Vanj z vsemi močmi telesa, duše in duha. pripravil Jože Andolšek

Velikokrat se sprašujem:

Bog, kje si?

Ali si se skril?

Mnogokrat so moja vprašanja krik.

In vedno znova si moram priznati,

kadar gledam oči ranjenega človeka in držim v rokah njegov obraz: takrat srečam tebe.

Kadar gledam pred sabo dva, ki sta si rekla da, si mislim: ti si tu.

In ko gledam obraze menihov, si rečem: ti si tu.

In ko gledam obraze otrok, iz njih oči razberem: ti si tu.

In ko gledam oči prijateljev, ki mi veliko pomenijo, si rečem: ti si tu.

In ko se povzpnem sam ali z drugimi na vrh gore, si rečem: ti si tu.

In ko sem v cerkvi, vem: ti si tu.

In ko rečem, da te ne vidim, pa kljub temu občutim: ti si tu.

In ko se vedno znova sprašujem, kje si, vem: ti si tu.

In ko še nihče ni prišel k meni, si ti že čakal name.

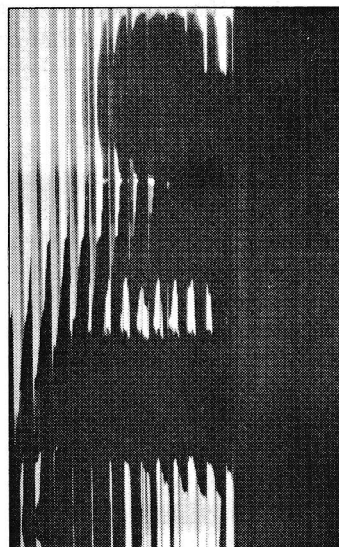
Ko me še nihče ni resno vzel,

si mi ti pogledal v oči.

Nosiš me v trenutkih, ko mislim, da sem povsem sam.

Le ti mi zadostuješ v dnevu in v noči,

v veselju in v žalosti (Martin).

MED LIBANONSKIMI CEDRAMI

Libanon - vrata Vzhoda, potomci slavni Feničanov, dežela, ki meri komaj 10.170 kvadratnih kilometrov, znan po svojem Hermonu (2670 m), še bolj po svoji dolini Bequa, preizkušani Libanon, kjer se bijejo nerazumljivi boji in politični interesi. V tem svetu nečloveške politike deluje tudi Slovenka, Milena Zadavec, setra hčera Marije Pomočnice.

Zadnja štiri leta se nahajam v Kahhale, predmestju Bejruta, na enem izmed mnogih gričkov, med katerimi vodi glavna cesta iz Bejruta do Damaska (Sirija), osrednja točka vseh napadov vseh, ki so lačni te libanonske zemlje. Pravijo, da se je sirski predsednik Asad 'poročil' s Sirijo, da je pa 'zaljubljen' v Libanon. Leta 1948 se je na tisoče Palestincev znašlo v Južnem Libanonu. Libanon

je edina dežela med vsemi arabskimi, kjer so na vladi kristjani. Zaradi tega naj bi bil Libanon izbrisan z zemlje, kristjani naj bi se izselili, Libanon pa pripadel Arabcem. Palestinci so svojo hvaležnost za gostoljubnost izrazili leta 1975 z orožjem, ki so ga nakopičili in tako se je uradno začela libanonska vojna.

Libanon je bil tako rekoč idealna dežela, kjer je našel zatočišče vsak, ki je bil

preganjan. Tu se stekajo številna verstva, katoliškega in vzhodnih obredov, ki so živeli v miru. Sožitje je v spotiko drugim arabskim deželam, zato nahujskajo zdaj eno in zopet drugo proti kristjanom v Libanonu in klanje se ponovi. Tudi zadnji čas je bil Libanon žrtev mednarodnih političnih intrig, saj je Sirija dobila dovoljenje za uničenje Libanona, v zameno pa se ne bo mešala v zalivsko vojno.

In kaj jaz delam v tem svetu? Salezijanski duh se izredno prilega libanonskemu značaju. Mladina je živahna, ljubi glasbo, petje, šport in študij. V skupnosti, kjer se nahajam, imamo razne dejavnosti: šolo, internat, mladinski center, oratorij, šiviljstvo, administrativno šolo. V šoli poučujem angleščino, petje, glasbo. Uradni jezik je francoski, potem arabski, angleški...

Mladinski center in oratorij zahtevata stalno dejavno navzočnost. Zato imamo zaposlene tudi laike. Izred-

no so sposobni tudi za gledališče, zato za praznike pripravimo igre, operete, koncerte, balet. Vse to z namenom, da bi v njih vzbudili zaupanje v prihodnost. Množice kristjanov so naveličanega takega nerednega in viharnega življenja, zato se izseljujejo predvsem v Kanado, Avstralijo.

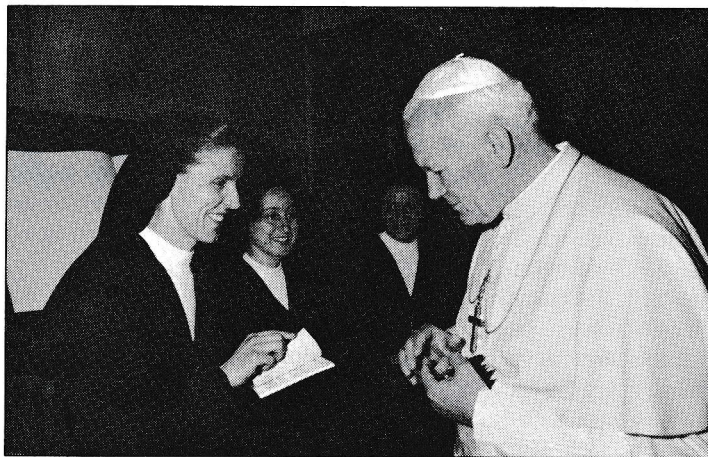
Naše pastoralno delo ni predvsem oznanjanje evangelija, saj ima tu krščanstvo svoje korenine iz apostolskih časov. Naše delo je sedaj obnova, poživitev vere vseh, ki so utrujeni in nimajo jasnega pogleda v prihodnost. Vzbuditi v njih upanje, zmožnost odpuščanja. V internatu, kjer imamo sirote (brez očeta ali matere, ki so postali žrtve vojne) ali pa dekleta s težkimi socialnimi problemi, je veliko dela in zahteva od skupnosti izredno pedagoško usposobljenost, da se dekleta počutijo kot v družini. Vojna nanje vpiva zelo negativno: ta dekleta in otroci, ki jih imamo, ne poznajo miru, zato so živ-

čno zelo oslabei, brezvoljni, čustveno povsem razrvani, nagnjeni k vsem odklonom. Da v njih zgradimo kaj pozitivnega, je dolga in težka pot.

To je naša navzočnost med kristjani. Po drugih skupnostih pa imamo tudi večinoma muslimane. Tam pa lahko govorimo o pra-

bodo bolj številni od kristjanov!), se počasi dramijo in postajajo tudi one enakovrednejše ne samo doma, pač pa tudi v socialnem življenju. Bolj kot z našim naukom smo jim v poduk s svojim življenjem.

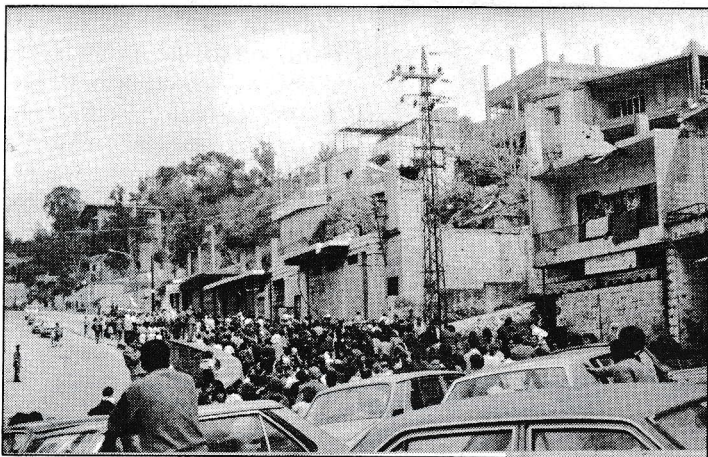
Kako sem prišla sem? Po končanih študijah v Rimu sem naredila prošnjo za mi-

vem misijonskem delu. Muslimani nas imajo zelo radi, nič jih ne moti naša vera. Žene, ki so do sedaj bile samo roditeljice življenja (imeti čim več otrok, da

sijone. Sveti oče mi je podelil blagoslov in izročil misijonski križ. Ko sem mu rekla, kam odhajam, je rekel, da bo tam zelo trdo delo. Jaz sem pa sledila notranjemu glasu, ki mi je s pesnikom govoril: "Daritev bodi ti življenje celo!" Višek darovanja sem videla v misijonskem delu, zato sem odšla. Če sem zadovoljna? Pridi in poglej! Tudi tebi, brat in sestra, je dano, da vsaj nekaj let pozabiš nase in se daruješ za druge. Sreča drugih naj bo tvoje največje zadovoljstvo.

s. Milena Zadavec
Ecole Don Bosco
Kahhale - Beirut
Libanon

HVALA VAM

Don Bosko je hotel, da bi sodružniki bili salezijanci v svetu. Zato si brez njih ni mogel zamišljati svojega dela. Danes velja isto. Naloge, ki so pred nami, presejajo moči samo ene veje salezijanske družine. Prisluhniimo, kaj je don Bosko še povedal zbranim sodružnikom 16. maja 1876 v Turinu.

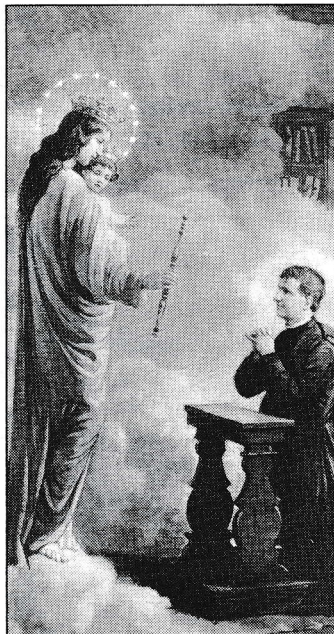
Kakor vidite, je število duhovnikov vsak dan manjša, tako da nas to močno vznemirja. Hvala Bogu, da naša skrb za duhovne poklice rodi obilne sadove. Samo preteklo leto smo imeli v naših zavodih 300 novih klerikov. Večina teh gre potem v svoje škofije. Povem vam samo en primer, npr. v škofiji Casale je 42 semeniščnikov: 34 teh je prišlo iz salezijanskih zavodov. Tako lahko vidite, kam gredo vaši darovi, vaša pomoč, vaša ljubezen.

Nemogoče je, da bi vse to storil en sam človek. Nujno je imeti sodelavce. Z njihovo pomočjo je mogoče iti v nove kraje in začeti z novimi deli. Brez salezijanskih sodružnikov bi bili salezijanci onemogočeni in ne bi mogli delati tako, kakor bi želeli.

Kdo vse so salezijanski sodružniki? Papež Pij IX. je hotel biti kot prvi vpisan med salezijanske sodružnike; umrl je letos. Novi papež Leon XIII. mi je rekel: "Ne samo, da želim biti salezijanski sodružnik, ampak tudi delavec."

Kaj bi naj bil neposreden cilj salezijanskih sodružni-

kov? Dokončati moramo dela, ki smo jih začeli. Te ustanove pa je treba postoteriti. Za to delo so potrebni ljudje in sredstva. Mi žrtvuemo ljudi. Gospod nam vsak dan pošilja take, ki so pripravljeni na vsako žrtev, celo darovati življenje za duše. Ljudje pa ne zadoščajo: potrebna so tudi materialna sredstva. Sredstva pa morate poskrbeti vi, za služni sodružniki. Zadolžim vas, da poskrbite ta materi-

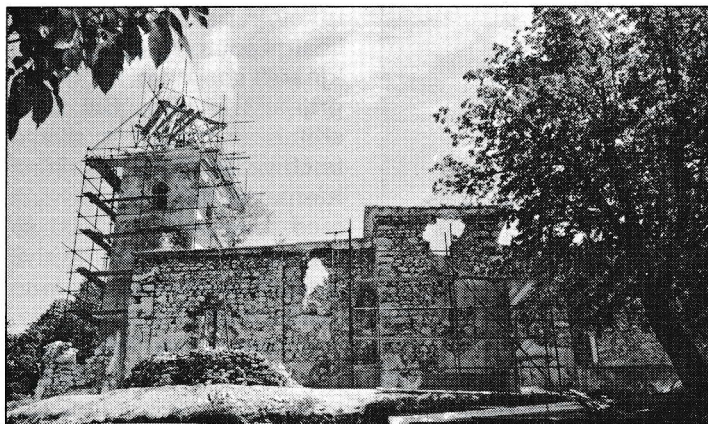

alna sredstva; to je vaša skrb, ki ne sme prenehati. Dobro pomnite, kako velika je Gospodova milost, ki vam v roke daje sredstva, da jih uporabite za časno in večno rešitev duš! Iz dejstev, o katerih sem vam govoril, je razvidno, da ste s svojimi dobrimi deli mnogim dušam omogočili pot v nebesa.

Sedaj imam priložnost, da vam izrazim najgloblja čustva hvaležnosti. Toda kakšno zahvalo? Tega ne morem storiti. Kajti moja zahvala bi bila premajhno plačilo za vaša dobra dela. Prepustim kar Gospodu, da se vam on sam zahvali. Da. Naš Gospod večkrat pravi, da smo njemu storili to, kar smo storili svojemu bližnjemu. Vaša dejanja zaslužijo večno plačilo.

Želite storiti kaj dobrega? Vzgaajate mladino. Želite storiti kaj svetega? Vzgaajate mladino. Želite storiti kaj najsvetejšega? Vzgaajate mladino. Želite storiti kaj božjega? Vzgaajate mladino. Ta je med vsemi božjimi najbolj božja stvar.

Vi, ki ste storili toliko dobrega, ste lahko prepričani, da boste rešili svoje duše. Zato bom opustil posebne zahvale. Vedite pa, da se v svetišču Marije Pomočnice zjutraj in zvečer, lahko rečem celo ves dan, za vas opravljajo molitve, da bi bil Gospod sam vaše plačilo, in bi vas na dan sodbe sprejel z besedami: "Prav, dobri in zvesti služabnik, v malem si bil zvest, pojdi v veselje svojega Gospoda."

KRALJICA MIRU

Kurešček - svet kraj, kjer Bog po Mariji skazuje vernemu ljudstvu neštete dobrote. Napis nad prezbiterijem se je glasil: "Na tem mestu bom delila mir." Pa je bila razbita v ruševine sama cerkev in to leto je tudi okrog Kureščka, kakor povsod po Sloveniji, norela vojna. Toda tako kot iz ruševin vstaja prenovljeno svetišče, tako naj nam Marija na tem kraju deli mir: Svobodni Sloveniji, Hrvaški in vsemu svetu.

Cerkev na Kureščku, izžanska podružnica, je edina v Sloveniji, ki je posvečena Mariji, Kra-

ljici miru. Začetki svetišča segajo v nemirne čase turških vdorov. V Valvasorjevem času (1689) je bila že

ovita v legende, kar dokazuje starost tega romarskega kraja. Do leta 1936 je bival na Kureščku stalni duhovnik in skrbel za romarje. Med vojno je bila cerkev 1944 lažje poškodovana. Ker ni bilo možno popraviti strehe, je začela razpadati. Leta 1970 je požar uničil še zvonik. Kip Marije, Kraljice miru, je dobil začasno mesto v župnijski cerkvi v Želimljem.

Salezijanci, ki so od leta 1936 skrbeli za svetišče, so leta 1940 na angelsko nedeljo organizirali veliko vseslovensko romanje za mir, ki ga je vodil škof dr. Gregorij Rožman. Tedaj so se zaobljubili, da bodo vsako leto romali h Kraljici miru. 26. avgusta 1990 smo to obljubo po petdesetih letih spet izpolnili. Letos pa so stekla dela za prenavo svetišča.

Romanja na Kurešček: vsak prvi četrtek in petek ob 15. uri in prvo soboto ob 10. uri dopoldne. V letnem času pa tudi vsako nedeljo ob 15. uri.

ORATORIJANCI KODELJEVEGA

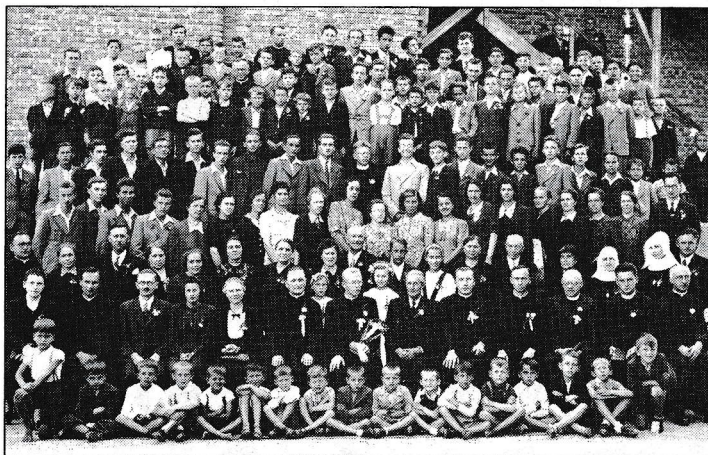
Odkar smo se začeli srečevati oratorijanci Kodeljevega, čutim v sebi ponovno nekaj tistega, kar sem doživel takrat kot otrok v Mladinskem domu. Predvsem občutek duhovnega zadovoljstva in obujanje spominov na tiste srečne čase, ko so se salezijanci za nas toliko žrtvovali, to lahko trdim, v enem najtežjih oratorijev. Držali so se don Boskovega vodila: "Daj mi duše, drugo vzemi!"

VMladinski dom me je kljub mojemu nasprotovanju vpisal oče; bil je pač večja avtoriteta kot jaz. To je bilo na mali šmaren leta 1934; tega leta sem bil z očetom prvič na Rakovniku za praznik Marije Pomočnice, ko je bila procesija z Marijinim kipom. Ta praznik je bil odločilen, da me je oče potem vpisal v Mladinski dom.

Spomini prekipevajo drug čez drugega. Kolika imena salezijancev: duhov-

nikov, bogoslovcev in sobratov pomočnikov. Bog ve, kje so ti gospodje, bolj naši prijatelji, sedaj. Bili smo stalno zaposleni in nismo imeli veliko časa za kakšne lumparije. Seveda so bili med nami tudi taki, ki so predstojnikom delali sive lase, toda tudi to nedvomno spada v delo salezijancev, kot se je že dogajalo samemu don Bosku.

Iskreno povedano, se moj odnos do don Boska v ničemer ni spremenil. Za mene je svetnik, ki mi je prek svojih sinov pomagal utrditi vero in me vzgojiti v poštenega človeka. Danes ne živim v bližini salezijanske župnije. Čeprav tukaj živim že več kot pol stoletja, v tem farnem občestvu nisem pognal korenin. Zato pogosto prihajam na Rakovnik. Vedno pa sem pogrešal tesnejših stikov z nekdanjimi prijatelji oratorijanci. Poklicno delo nas je razmetalo ne samo po Ljubljani, ampak daleč naokrog, vendar se nismo izgubili drug drugemu iz srca. Ved-

no se vsch spominjam in upam, da se tudi oni mene v svojih molitvah. Mislim, da je ta povezava ena najlepših posledic našega življenja v oratoriju. Prepričan sem, da je bila doslednost v vzgoji eno glavnih načel, ki je tudi v nas pustilo sled, da smo skušali biti dosledni in odgovorni pri svojem delu, ne da bi pri tem iskali izključno svojo korist in morda svetno slavo in hvalo.

Imel sem tudi prednost pred drugimi oratorijanci, saj sem šest mesecev preživel med novinci na Škrljevem. Tam sem še dodatno doživljal don Boskov način vzgoje in življenja. Čutim nekakšno domotožje po takratnem življenju, čeprav vem, da se ne more povrniti, razen v duhovnem pomenu. Želim še naprej ostati njegov duhovni sin, ker vem, da bom le tako doživljal tisto pravo srečo, ki je svet ne more dati. Pot do prave sreče mi je pokazal don Bosko v rani mladosti. Na začrtani smeri vztrajam tudi sedaj, ker sem prepričan, da je ta pot prava.

Benjamin Luin

"Bivši gojenci pripadajo salezijanski družini zaradi prejete vzgoje. Njihova pripadnost postane močnejša, kadar se prizadevno udeležujejo salezijanskega poslanstva v svetu"

(K5)

* * * * *

Vesel božič in srečno novo leto...

Dragi bralci Vestnika,

Kolo zgodovine se je obrnilo za eno leto naprej. Kdo bi si mislil, da bomo doživeli to, kar smo, in tudi preživeli! Kako bi mogli predvideti to lani, ko smo si voščili mir in srečo? Vendar, Bog nas je po Marijini priprošnji obvaroval še hujšega.

Za božič in novo leto vam želimo božjega varstva in Marijine materinske bližine, da vam bodo prazniki v veselje in vsi dnevi novega leta srečni in mirni, napolnjeni z Božjim blagoslovom!

Sturmar Hüner

Pungeriar Jörg

Tome Ciglar

* * * * *

KLIČEJO DELAVCEV, DELAVCEV NI

Zabolelo me je, ko je neka gospa vzdiknila: "Prej je bil mir in denarja smo imeli dosti. Kaj pa mislijo zdaj ti na oblasti!" In neka mlada: "Kašen smisel pa še ima to življenje, če nimaš dosti denarja!" Da več niti ne bom navajal.

Če se s takimi ljudmi pogovarjaš, opaziš, da so bili že v svoji mladosti opeharjeni za pravo vzgojo in resnične vrednote. Zasnoveni s "tujo učenostjo", bi rekel Cankar.

Prav krščanstvo je v našem času pokazalo izjemno moč. Kolikor močnejše je kdo živel iz vere in deloval po veri, toliko več moči je vnašal v narodovo skupnost. Zdaj močnejše čutimo, zakaj nas Jezus tako roti, naj bomo "sol zemlje, luč sveta, kvas" novega sveta. Ponavlja se starodavna resnica, da ima "mala čreda" veliko nalogo in poslanstvo; da ima možnosti za prenovo celotnega življenja.

Zdaj smo vsi kristjani na izpitu: ali bomo v tem trenutku izvršili svoje poslanstvo ali ne; ali vidimo, kako je žetev velika, delavcev pa malo ali tega ne vidimo; ali bomo prosili Gospoda žetve, da pošlje novih delavcev, ali pa bomo brezbrizni...

Molitev je v tem trenutku tista enkratna moč in

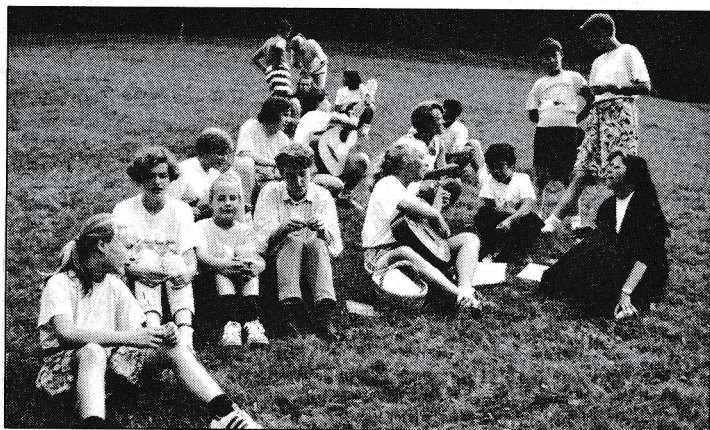
možnost, da v enem izmed najusodnejših križišč celotne zgodovine našega naroda in naše Cerkve izberemo pravo smer in zadobimo pravo hitrost. Gre seveda za pristno molitev. Tisto, ki zna Boga poslušati in mu odgovarjati.

Združenje molivcev za duhovne poklice hoče biti prav to. V to molitveno združenje se vključujejo tisti (starejši in mlajši, moški in ženske, cele družine), ki čutijo potrebe svojega naroda in Cerkve ter hočejo pomagati pri resnični prenovi. Zato v molitvi nene-

hno prosijo za nove pričevalce in oznanjevalce evangelija. Vztrajno prosijo Svetega Duha, da bi vlival luč in moč vsem tistim, ki so že v duhovnem poklicu. Molijo osebno in skupno. Vedno pa tako, da širijo Božjo čast, ljubezen do Cerkve, edinost med kristjani in narodi, veselje do služnje Cerkvi.

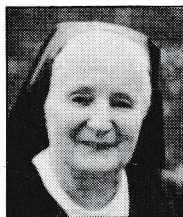
Sv. Janez Bosko je nasploh zelo veliko molil za mlade ljudi in zagotavljal, da Bog posebej ljubi tiste, ki si prizadevajo za dobro krščansko vzgojo mladine. To pa je v naših časih izredno velika in zahtevna naloga. Sam je bil prepričan, da lahko najbolj pomaga posebej mladim ljudem prav v duhovnem poklicu.

Stopimo torej na plan z novim ognjem in pospešujemo vedno nove skupine molivcev v duhu in resnici. Toda tudi za molivce velja: kakor se je dandanes potrebno izpopolnjevati na vseh področjih življenja, tako tudi v apostolski molitvi. Biti molivec za duhovne poklice. Stanislav Hočevar

s. Frančiška KOZMUS

r. 1. IV. 1910 - + 20. X. 1991

Rajna s. Frančiška je bila doma iz Stržišča, župnija Sevnica, kot trinajsti od petnajstih otrok. Iz vere in krščanske vzgoje staršev se je porodil duhovni poklic pri hčerki Frančiški, ki je z 19-imi leti stopila v družbo sester hčera Marije Pomočnice.

Od leta 1932 do 1936 je bila v Italiji, nakar se je vrnila v domovino. Večinoma je delala v kuhinji in pralnici v Salezijanskih ustanovah v Splitu, na Selu v Ljubljani in na Reki. Od leta 1948 do 1956 je bila v Veržeju, kjer je bil prej cvetoč zavod Marijanišče. Skupaj z nekaterimi salezijanci je preživljala težke povojne čase. Ceprav je bila skupaj z zavodom odvzeta polovica posestva, je bilo dela čez glavo.

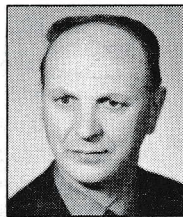
Leta 1956 je prišla na Kodeljevo in potem prehodila še veliko postaj. Povsod je bilo treba začeti znova, se prilagajati, potrpeti. V 60 letih redovnega življenja je kar 20-krat zamenjala delovno mesto. Šele po letu 1970 je živela v urejeni skupnosti.

Na prvi pogled neznatna redovnica je s prijazno in lepo besedo znala pridobiti vsakogar. Kadar je bilo treba ustanoviti novo skupnost, je bila zraven.

Ob koncu je močno oslABLJENA od sladkorne bolezni dneve preživljala na Bledu v vedrem zaupanju v Boga, ki mu je izročila vse svoje življenje in od njega tudi vse pričakovala. Upamo, da jo je Bog že nagradil za njeno zvestobo. sestre HMP

Anton MAUČEC

r. 30. V. 1912 - + 18. IX. 1991

Rajni je bil doma iz Bakovec v Prekmurju. Salezijansko pot je začel v Italiji v Foglizu leta 1927. S prvimi zaobljubami 14. septembra 1933 se je začela njegova salezijanska pot, ki ga je, z majhnimi izjemami, vodila po tujini, največ na Portugalskem. V duhovnika je bil posvečen 5. julija 1942 v Turinu.

V Sloveniji je deloval samo pri Kapeli od leta 1970 do 1982, sicer pa ves čas v raznih skupnostih na Portugalskem. Letos septembra nas je hotel obiskati. Ko se je v začetku septembra počutil slabo in prosil za zdravniško pomoč, so na črevesju odkrili raka. Umril je nepričakovano hitro.

Vse do zadnjega je ohranil svež spomin in veliko vedrino duha. Bil je zelo plemenitega in prijaznega značaja.

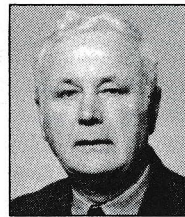
Pogreb je bil že dan po smrti. Ob navzočnosti slovenskega sobrata duhovnika Janeza Utroša je bila navzoča na pogrebu tudi soproga jugoslovanskega ambasadorja ter veliko številno sobratov.

Portugalski inšpektor se je pisno zahvalil našemu inšpektorju za pričevalen zgled g. Antona Maučeca. Na Portugalskem, v njegovih drugi domovini, bo čakal vstajenja in poveličanja.

S. H.

Drago SENICA

r. 5. XII. 1917 - + 9. XI. 1991

Vse življenje je bil ponosen na svoj rojstni kraj Smarje (Sevnica). V številni družini desetih otrok je dobil ime po velikem svetniku Karlu Boromejskem; ob tem pa tudi dobro vzgojo svojih krščanskih staršev.

Bližina salezijanskega zavoda na Radni ga je pritegnila ne samo v oratorij, temveč se je odločil za poklic salezijanca - sobrata pomočnika. Na Rakovniku je leta 1932 začel srednjo obrtno šolo in se izšolal za knjigoveza. Med noviciatom na Radni je tudi odslužil vojaški rok in sicer v kraljevi gardi. Leta 1940 je izpovedal prve zaobljube.

Po koncu vojne leta 1945 se je umaknil iz domovine. Prek Avstrije in Portugalske je prispel v Kanado. Tako se je naučil precej tujih jezikov.

V domovino se je vrnil leta 1970 in opravljal različna dela v skupnostih v Zelimljem, na Opčinah, na Rakovniku. Konec življenja pa je pričakal na Trsteniku, kamor se je zatekel zaradi bolezni, ki ga je vse huje pritiskala.

Rajni sobrat Drago si je vedno prizadeval za vse, kar je lepega, plemenitega in dobrega. Z ljubeznijo je gojil pisne stike s sobrati. Zelo rad je veliko bral in študiral.

Vstajenja svojega telesa čaka na pokopališču v Boštanju.

T. C.

Spoštovani!

Zelo zaupam Mariji Pomočnici. Veliko molim za vse potrebe človeštva, za mir, za apostolat in svetost duhovnikov, za nove duhovne poklice, za duše v vica. Rada hodim k sveti maši in Boga prosim, da bi bila še toliko pri sebi, da bi se je lahko udeleževala vsako nedeljo. Saj sem že v letih, pri 88-ih in brez pomoči si ne bi mogla kaj pomagati. Vse namesto mene stori in mi pomaga svakinja.

Prav lepo vas pozdravljam in želim veliko uspeha pri vašem delu ter obilo božjega blagoslova.

Amalija Torcmiler

Spoštovani Kristusovi sodelavci!

Najprej vas vse prav lepo pozdravim in se vam zahvalim za vaše požrtvovalno delo pri vzgoji današnje mladine, za Salezijanski vestnik, za tako odlično pripravo praznikov Marije Pomočnice 24. maja. Ne morete si misliti, kaj mi odnesemo domov za celo leto, ko obnavljamo spomine na ta prelepi praznik. Koliko priprave, koliko vaše požrtvovalnosti je v tem; vsem vam iskrena hvala.

Denar sem posebej poslala za Vestnik in za mašno zvezo.

Še en lep pozdrav vsej salezijanski družini.

Matilda Cerar

Spoštovani!

Lepo Vas pozdravim in se zahvalim za lepo revijo Vestnik ter prilagam majhen dar v Vaš namen ali za Vestnik. Za duhovne poklice molim ob dnevi maši, pa tudi za mir, mir v naši domovini, pa tudi med nami. Imam štiri odrasle poročene otroke, tudi za te štiri družine veliko molim. Bog naj nam podeli pravi mir in tudi mir srca in vztrajnost.

Pepca Terpin

Spoštovani gospod!

Prav lepa hvala za Vestnik, ki ga tako zelo rada pregledam in preberem. Malo sem že pozna s svojo zahvalo, pa prosim, oprostite, me že starost in bolezen malo tlači, pa kaj hočem, je že božja volja takšna. Ko gre čez 80 let, se pač človek nagiba tja, kamor vsi spadamo.

Strašno se mi smili hrvaško ljudstvo, ker toliko trpi, še posebno ubogi otroci in starčki. Jaz se iz dneva v dan obračam z veliko prošnjo k naši ljubi materi Mariji, naj se jih usmili in izprosi od Boga pomoč revežem.

Tukaj pošiljam za pomoč pri Vašem delu in kritju stroškov, ki so ogromni. Pristrčno Vas pozdravljam. Vaša sotrudnica

Matilda Medvešek

Spoštovani gospod župnik!

Teh nekaj milijončkov (nekdanjih, seveda), ki Vam jih pošiljam, naj bo vsaj delček onih milijard, ki bodo potrebne za gradnjo cerkve v čast sv. Janezu Bosku v Mariboru. V veliko veselje mi je, da je dušno pastirstvo v našem mestu izročeno tudi salezijancem.

Oživeli so moji spomini na vaš nekdanji zavod na Radni in na vsa lepa doživetja, ki sem jih bila tam deležna že od svoje zgodnje mladosti. Moj rojstni dom je od zavoda ločila Sava in povezoval bližnji most čeznjo. Z leti se je vse spremenilo: ni več zavoda, ne mojega doma, tudi most so prestavili, Sava z nekdanj čisto vodo teče umazana tam mimo, meni pa poteka večer življenja v domu upokojencev na Pobrežju.

Vaše delo z mladino naj spremlja božji blagoslov, sv. Janez Bosko pa naj bo Vaš priprošnjik.

Želi

Angela Zupančič

BANOVINSKO DEŠKO VZGAJALIŠČE SELO 1936 - 1945

Salezijanci smo se preizkusili z vzgojo težko vzgojljivih že na Rakovniku pred prvo svetovno vojno. V tridesetih letih so se začeli dogovori med inšpektoratom in banovinsko vlado, da bi salezijanci prevzeli katerega poboljševalnih domov. Potrebe so bile kričeče. Že veliki prijatelj mladine, Fran Milčinski, je hotel "ptičke brez gnezda" zaupati salezijanski vzgoji. Pogodba je bila končno podpisana za Selo 24. septembra 1936.

V pogodbi je bilo med drugim določeno: "Salezijanski inšpektorat vrši brezplačno upravo in oskrbo; pri zaposlovanju imajo prednost salezijanski diplomirani učitelji; vzgoja se mora prilagoditi vzgojnemu načinu in sistemu salezijanskega reda; uprava mora gojencem nuditi poklicno izobrazbo v mizarstvu, krojaštvu in čevljarstvu..."

Svojevrstno pričevanje o življenju in delu v zavodu je kronika, 156 strani rokopisa velikega formata, ki se sedaj nahaja v vzgojnem zavodu v Logatcu, kamor se je zavod Selo po vmesnih postajah končno preselil. Kdaj in kje se bomo salezijanci zopet lahko spoprijeli s podobno vzgojo?

1 2

3 4

1. Banovinsko deško vzgajališče z delom dvorišča, ko so ga vodili salezijanci.
2. Vzgojitelji z gojenci leta 1942.
3. Izdelki gojencev mizarске delavnice.
4. Brez godbe si ni mogoče zamisliti salezijanskega zavoda.

